

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Obecná část

1. Zhodnocení platného právního stavu, včetně zhodnocení současného stavu ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti mužů a žen

Úprava vymezující postavení a úkoly provozovatelů veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání je obsažena v zákoně č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o České televizi“), a zákoně č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Českém rozhlasu“). Poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového a televizního vysílání se dotýká zákonná regulace provozování rozhlasového a televizního vysílání, resp. jeho obsahu, která úzce souvisí s ústavně garantovanou svobodou projevu a právem na informace, a je upravena zejména zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozování vysílání“). Více nebo méně se problematiky posílání České televize a Českého rozhlasu dotýkají i další právní předpisy. Zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), jehož hlavním účelem je ochrana spotřebitele. Ten je jako obecný právní předpis upravující komerční komunikaci aplikován na reklamu a sponzorování v rozhlasovém a televizním vysílání v případech, kdy zákon o provozování vysílání nestanoví úpravu speciální. Vedle těchto právních předpisů nelze pominout zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), který upravuje způsoby přenosu rozhlasového a televizního vysílání.

Provozování rozhlasového a televizního vysílání Českým rozhlasem a Českou televizí lze spojovat rovněž s oblastí poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která je regulována zákonem č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů (zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o audiovizuálních mediálních službách“), který je zaměřen na služby, jejichž hlavním cílem je poskytování audiovizuálních pořadů veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání. Tyto služby umožňují sledování pořadů v okamžiku zvoleném uživatelem a na jeho individuální žádost na základě katalogu pořadů sestaveného poskytovatelem dané služby. Jedná se tedy o úpravu oblasti služeb, které veřejnoprávní vysílání ve vztahu k spotřebiteli do určité míry doplňují. Konečně je třeba zmínit, že širší právní rámec provozování rozhlasového a televizního vysílání a poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání tvoří ještě další zákony, například zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů. Opomenout nelze ani obecnou právní úpravu soukromého práva, zejména zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích).

Ve vztahu k zákazu diskriminace a rovnosti mužů a žen je navrhovaná právní úprava neutrální.

2. Odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy, včetně dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti mužů a žen

Hlavní principy navrhované právní úpravy lze shrnout do tří okruhů navrhovaných změn. Jednak je třeba reagovat na skutečnost, že právní úprava již neodpovídá stavu a rozvoji technologií, zejména v důsledku přechodu na zemské digitální televizní vysílání a na šíření audiovizuálního či pouze zvukového obsahu novými přenosovými cestami, zejména pak prostřednictvím internetu. Dále se novelizací obou zákonů sleduje jejich sladění v těch ustanoveních, kde není důvod pro odlišnou právní úpravu, a do obou zákonů se promítají požadavky vyplývající z práva EU týkající se veřejné podpory.

Navrhovaná úprava nepředstavuje žádné dopady ve vztahu k zákazu diskriminace a k rovnosti mužů a žen.

3. Vysvětlení nezbytnosti navrhované právní úpravy v jejím celku

Zákon o České televizi byl v souvislosti s přechodem ze zemského analogového na zemské digitální televizní vysílání novelizován zákonem č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, a zákonem č. 302/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Právní úprava obsažená v zákoně o Českém rozhlasu byla naproti tomu v posledních letech aktualizována pouze zákonem č. 196/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů, který upravil pouze stanovení odměn a dalších náležitostí spojených s výkonem funkce člena Rady a s výkonem funkce člena dozorčí komise, a naposledy zákonem č. 79/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Uvedenou novelou však byly v zákoně o Českém rozhlasu provedeny pouze nezbytné změny umožňující rozšíření možností Českého rozhlasu vysílat rozhlasový program zaměřený výlučně na zpravodajství, publicistiku a vzdělávací pořady (Český rozhlas Plus) i v pásmu velmi krátkých vln. V mnoha směrech tak zákon o Českém rozhlasu neodpovídá technologickým podmínkám šíření rozhlasového vysílání a navíc je znění řady jeho ustanovení bezdůvodně odlišné od obdobných ustanovení zákona o České televizi, ačkoli s ohledem na stejnou povahu a postavení poskytovatelů veřejné služby v oblasti vysílání by měla být ustanovení obou zákonů (s výjimkou těch ustanovení, jejichž rozdílné znění je opodstatněné) shodná.

Předložený návrh zákona je rovněž projevem snahy reagovat na převratný technologický vývoj prostředí, v němž působí elektronická média. Zákon č. 302/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, stanovil v přechodných ustanoveních, že za den dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání v České republice se považuje 11. listopad 2011 (s výjimkou územních oblastí Jeseník a Zlín, v nichž bylo zemské analogové televizní vysílání vypnuto ke dni 30. června 2012). Technologické podmínky přechodu na zemské digitální televizní vysílání upravilo nařízení vlády č. 161/2008 Sb., o technickém plánu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání (nařízení vlády o technickém plánu přechodu), které rovněž stanovilo termín vypnutí zemského analogového televizního vysílání dnem 11. listopadu 2011 (s výjimkou výše uvedených oblastí).

Tato zásadní technologická změna spočívající v úplném ukončení zemského analogového televizního vysílání nicméně dosud nebyla reflektována v právní úpravě zákona o České televizi. Jedním ze záměrů předloženého návrhu zákona je tedy upravit zákon o České televizi tak, aby neobsahoval obsoletní ustanovení o zemském analogovém vysílání a odpovídal současné realitě platform pro šíření vysílání České televize.

V neposlední řadě je účelem předloženého návrhu zákona promítnout do zákona o České televizi a do zákona o Českém rozhlasu zásady obsažené ve Sdělení Komise o použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání 2009/C 257/01 (dále jen „Sdělení“). Sdělení navazuje svou úpravou na Protokol č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech C 326/312 (dále jen „Amsterdamský protokol“), který stanoví, že ustanovení Smlouvy o fungování EU se nedotýkají pravomocí členských států financovat veřejnoprávní vysílání, pokud je takové financování poskytováno k plnění veřejných služeb. Sdělení tedy připouští existenci státní podpory pro účely veřejnoprávního vysílání, ovšem za specifikovaných podmínek. Jeho podstatou je garantovat provozovatelům veřejné služby v oblasti rozhlasového a televizního vysílání prostor pro rozvoj jejich služeb, ale zároveň stanovit omezení a postupy, aby nedocházelo k narušování hospodářské soutěže a nepřijatelnému využívání veřejných prostředků. Za tímto účelem Sdělení od členských států Evropské unie vyžaduje jednak zavedení systému finanční kontroly, který zajistí, že výše veřejných prostředků poskytnutých k plnění veřejné služby nepřevyší náklady nezbytné k jejímu poskytování, a jednak úpravu procesu zavádění nových významných služeb nebo významných změn stávajících služeb v rámci poskytování veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání.

4. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky

Návrh zákona je v souladu s ústavním pořádkem a i s ostatními právními předpisy České republiky. Navržená změna zákona o České televizi a zákona o Českém rozhlasu se dotýká šíření a přijímání informací, jedná se tedy o problematiku svobody projevu a práva na informace, pro níž je zásadním ustanovením čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Navrhovaná právní úprava není v rozporu s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána.

Navržená právní úprava je v souladu s Všeobecnou deklarací lidských práv, a to zejména s ustanovením čl. 19 tohoto dokumentu, podle kterého je zaručena svoboda přesvědčení a projevu a svoboda vyhledávání, přijímání a rozšiřování informací a myšlenek.

Návrh zákona je v souladu rovněž s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, který ve svém čl. 19 garantuje svobodu názoru a projevu a připouští možnost zákonných omezení této svobody.

Významnou úpravu svobody projevu představuje čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Rady Evropy (dále jen „Evropská úmluva“), podle níž je zaručena svoboda projevu, která zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Podle čl. 10 odst. 2 Evropské úmluvy může výkon svobody projevu podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a neustrannosti soudní moci.

5. Zhodnocení slučitelnosti navrhované právní úpravy s předpisy Evropské unie, judikaturou soudních orgánů Evropské unie a obecnými právními zásadami práva Evropské unie

Návrh novely zákona o České televizi a zákona o Českém rozhlasu je v souladu se Sdělením, které za účelem vyváženosti veřejné podpory pro poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového a televizního vysílání vyžaduje po členských státech Evropské unie zavedení dvou zásadních mechanismů.

Prvním z nich je systém finanční kontroly ve smyslu oddílu 6.6 Sdělení (body 77 až 79), který vyžaduje určit a ustavit nezávislý externí kontrolní orgán, který by zajišťoval provádění pravidelných kontrol využívání veřejných prostředků s cílem zamezit nadměrné náhradě (tj. státní podpoře, která překročí rámec pravidel podle oddílu 6.5 Sdělení) a křížovému subvencování. Podstatou úpravy Sdělení obecně je totiž zásada, že výše veřejných prostředků (v tomto případě rozhlasových a televizních poplatků) musí být omezena pouze na čisté náklady nezbytné k poskytování veřejné služby.

Dalším požadavkem Sdělení na členské státy Evropské unie je zakotvení obligatorního postupu při zavádění nových významných služeb nebo významných změn stávajících služeb. Každá významná nová služba (stejně jako významná změna stávající služby) poskytovaná subjekty, na něž se Sdělení vztahuje, musí podléhat posouzení jejího dopadu na trh, a to formou otevřené veřejné konzultace, jejíž výsledek musí být zpřístupněn veřejnosti. V rámci této veřejné konzultace musí být posouzeno, zda plánovaná služba nebo její změny uspokojují demokratické, společenské a kulturní potřeby společnosti, aniž by narušily obchod a hospodářskou soutěž v míře, která je v rozporu se společným zájmem. V rámci tohoto hodnocení musí být porovnány situace při existenci i neexistenci nové služby, přičemž při posuzování dopadu na trh se zohledňují stanovené relevantní skutečnosti (např. existence podobné nebo nahraditelné nabídky, struktura trhu, postavení veřejnoprávních provozovatelů na trhu, možný dopad na soukromé subjekty atd.). Je třeba poznamenat, že Sdělení blíže nespecifikuje, jak má proces tohoto posouzení probíhat a konkrétně jakým subjektem. Je tedy pouze v pravomoci členských států, jaké řešení zvolí.

Předložený návrh změny zákona o České televizi je v souladu i s ostatními předpisy Evropské unie, mezi nimiž lze za nejvýznamnější označit Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), tedy základní právní předpis Evropské unie regulující obsah televizního vysílání. Právní úprava tohoto regulačního rámce je do českého právního řádu transponována zákonem o provozování vysílání, který se vztahuje na všechny provozovatele rozhlasového a televizního vysílání, tj. i na Českou televizi a Český rozhlas.

Předkládanou novelou je zároveň dodržen soulad s judikaturou soudních orgánů Evropské unie a s obecnými právními zásadami práva Evropské unie, ve kterých je podporována svoboda projevu, respektive vysílání, ve spojení s principem kontroly ze strany členských států.

6. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána

Prizpůsobení právní úpravy zákona o Českém rozhlasu zákonu o České televizi si nevyžádá žádné dodatečné náklady ze strany Českého rozhlasu.

V souladu se zákonem č. 319/2006 Sb., o některých opatřeních ke zprůhlednění finančních vztahů v oblasti veřejné podpory, a o změně zákona č. 235/2004 Sb., o dani

z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 281/2009 Sb., se do zákona o Českém rozhlasu vkládá ustanovení § 11a upravující oddělené účtování. Obdobné ustanovení je součástí zákona o České televizi již od roku 2005 (od účinnosti novely zákona provedené zákonem č. 82/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Zákon č. 319/2006 Sb. přebírá do českého právního řádu právní úpravu Směrnice Komise 2006/111/ES ze dne 16. listopadu 2006 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky a o finanční průhlednosti uvnitř jednotlivých podniků. Povinnost organizačně oddělit činnosti spočívající v poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání od podnikatelských činností (a za každou z těchto činností účtovat tak, aby účetnictví umožňovalo rozlišení nákladů a výnosů souvisejících s poskytováním veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání a nákladů a výnosů souvisejících s podnikatelskými činnostmi) souvisí i s ustanovením § 11 odst. 2 platného znění zákona o Českém rozhlasu a s požadavky vyplývajícími ze Sdělení. Jak Český rozhlas, tak Česká televize jsou již dnes dle platného znění zákonů povinny používat své finanční zdroje k plnění úkolů uložených zákonem za účelem poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Sdělení navíc požaduje zaručit, že veřejná podpora poskytnutá České televizi a Českému rozhlasu (tj. rozhlasové a televizní poplatky) nebude použita ke křížovému financování podnikatelské činnosti.

V souvislosti s touto změnou zákona o Českém rozhlasu bude muset Český rozhlas upravit své účtování a přijmout Účetní standardy Českého rozhlasu, kterými stanoví metody rozlišování nákladů a výnosů a jejich přiřazování buď k plnění veřejné služby, nebo k podnikatelské činnosti.

Lze předpokládat, že navržená právní úprava si nevyžádá zvýšení nákladů České televize ani Českého rozhlasu. Případné minimální náklady spojené s organizačním a technickým zabezpečením plnění povinností přebíraných do zákonů o České televizi a o Českém rozhlasu ze Sdělení budou hrazeny ze stávajících prostředků České televize a Českého rozhlasu, bez nároku na jejich navýšení.

7. Předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty, na podnikatelské prostředí České republiky, dále sociální dopady, včetně dopadů na rodiny a dopadů na specifické skupiny obyvatel, zejména osoby sociálně slabé, osoby se zdravotním postižením a národnostní menšiny, a dopady na životní prostředí

Navrhovaná právní úprava se nedotýká státního rozpočtu ani ostatních veřejných rozpočtů. Pokud jde o dopady na podnikatelské prostředí, navrhovaná právní úprava sleduje cíl, aby fungování Českého rozhlasu a České televize potenciálně nezasahovalo negativně do podnikatelského prostředí a nenastavovalo nerovnováhu trhu.

Neočekávají se žádné sociální dopady, včetně dopadů na specifické skupiny obyvatel, ať se jedná o dopady na osoby sociálně slabé a na osoby se zdravotním postižením nebo dopad na národnostní menšiny. Navrhovaná právní úprava nemá žádné dopady na životní prostředí a nemá ani žádný diskriminační potenciál.

8. Zhodnocení dopadu navrhované právní úpravy ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů

Návrh zákona nemá dopady ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů.

9. Zhodnocení korupčních rizik

Z návrhu nevyplývají žádná korupční rizika. Podrobné zpracování korupčních rizik je uvedeno v závěrečné zprávě hodnocení dopadů regulace.

10. Zhodnocení dopadů na bezpečnost nebo obranu státu

Navrhovaná právní úprava nemá žádný dopad.

Zvláštní část:

K části první čl. I

K bodům 1 a 2 (§ 3 odst. 1 písm. a) a b))

Platné znění § 3 odst. 1 písm. a) neodpovídá reálnému stavu provozování televizního vysílání Českou televizí, neboť bylo formulováno pro účely přechodu ze zemského analogového na zemské digitální televizní vysílání. Provozování zemského analogového televizního vysílání již bylo na celém území České republiky ukončeno v roce 2012. V současné době naplňuje Česká televize veřejnou službu v oblasti televizního vysílání zejména provozováním zemského digitálního vysílání, a to šířením televizních programů, multimediálního obsahu a doplňkových služeb prostřednictvím sítě zemských vysílacích rádiových zařízení s celoplošným pokrytím, tj. prostřednictvím multiplexu veřejné služby. Z důvodu aktualizace zákona o České televizi se navrhuje nové znění § 3 odst. 1 písm. a), kterým bude tyto skutečnosti vyjádřena. Požadavek celoplošného vysílání zůstává v ustanovení zachován, přičemž celoplošnost bude nadále posuzována podle § 3 odst. 3 zákona o České televizi.

K bodu 3 (§ 3 odst. 1 písm. k))

Česká televize jako poskytovatel veřejné služby v oblasti televizního vysílání a příjemce veřejné podpory k plnění tohoto úkolu je povinna přizpůsobit svou činnost měnícím se technologickým podmínkám výroby pořadů a šíření vysílání, stejně jako využívat výhody nových audiovizuálních a informačních služeb.

K bodu 4 (§ 3a odst. 3)

Ve smyslu § 2 písm. h) zákona o elektronických komunikacích se „sítí elektronických komunikací rozumí přenosové systémy, které umožňují přenos signálů po vedení, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí“. Platné znění § 3a odst. 3 je tedy formulováno nepřesně, neboť vytváří dojem, že šíření televizního vysílání prostřednictvím družic není šířením vysílání prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Za účelem zpřesnění tohoto ustanovení se navrhuje stanovit, že programy, pořady a jejich části může Česká televize šířit prostřednictvím multiplexu veřejné služby, a rovněž prostřednictvím jiných sítí elektronických komunikací (zahrnujících i družice, internet a další v úvahu připadající sítě).

K bodu 5 (§ 3a odst. 4)

Zákaz umístění obchodních sdělení na internetové stránky České televize zůstává v § 3a odst. 4 zachován včetně výjimky, že jsou-li obchodní sdělení součástí audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, pak je jejich umístění na internetových stránkách České televize přípustné.

Navrhuje se však rozšířit výjimku pro umístění obchodních sdělení na internetové stránky České televize, a to pro případy reklamy zaměřené výhradně na propagaci vysílání České televize nebo na propagaci výrobků, služeb a činností souvisejících s provozováním jejího vysílání. Jeví se logickým, aby tato výjimka byla do zákona vložena, neboť oznámení provozovatele vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných výrobků nebo služeb, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, nejsou započítávána do časového omezení reklamy dle zákona o provozování vysílání a mají tedy z vůle zákonodárce jinou povahu než ostatní obchodní sdělení.

K bodům 6 a 7 (§ 4 odst. 2, § 4 odst. 3 písm. a))

Ustanovení se aktualizují v souladu s platnou terminologií občanského zákoníku, když se pojem „sdružení“ nahrazuje pojmem „spolky“ a „způsobilost k právním úkonům“ se nahrazuje pojmem „svéprávnost“.

K bodu 8 (§ 4 odst. 4)

Ustanovení § 4 odst. 4 upravuje funkční období členů Rady České televize a stanoví pravidelnou obměnu jejího složení, neboť každé dva roky volí Poslanecká sněmovna jednu třetinu členů, tj. 5 členů Rady. V platném znění toto ustanovení zároveň stanoví, že na místa uprázdněná z jiného důvodu než pro uplynutí funkčního období jsou voleni noví členové na dobu zbývající do konce funkčního období toho člena, jehož místo se uprázdnilo, přičemž je-li tato doba kratší než 1 rok, omezení možnosti opětovného zvolení neplatí.

Z uvedeného znění vyplývá, že zákon počítá s omezenou možností opětovného zvolení členem Rady České televize, avšak toto omezení není v § 4 odst. 4 obsaženo. Návrh zákona tento nedostatek napravuje. V § 4 odst. 4 nahrazuje obecný text, že členové Rady České televize mohou být zvoleni opětovně, podrobnější úpravou. Nově vkládaná věta stanoví, že osoba, která funkci člena Rady vykonávala 2 bezprostředně po sobě následující funkční období nebo jejich části, nemůže být za člena Rady opětovně zvolena dříve, než ode dne, kdy její poslední členství v Radě zaniklo, uplyne doba 6 let.

Třetí věta § 4 odst. 4 chybně hovoří o „odvolání Rady“ jako celku. Ve skutečnosti jsou při ustavování tohoto orgánu voleni Poslaneckou sněmovnou jeho jednotliví členové vždy individuálně, a nedochází tak k ustavení tohoto orgánu jako celku. Usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (dále jen „Poslanecká sněmovna“) o odvolání člena Rady České televize z funkce musí být jako správní rozhodnutí sui generis vždy doručeno odvolávanému členu Rady tak, aby měl možnost bránit se proti němu žalobou. Z tohoto důvodu se navrhuje změna rovněž v § 6 odst. 3, který dosud rovněž hovoří o odvolání Rady jako celku.

K bodu 9 (§ 4 odst. 6)

Změna tohoto ustanovení se navrhuje s ohledem na platnou terminologii § 201 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, který definuje „výkon veřejné funkce“ (rozumí jí plnění povinností vyplývajících z funkce, která je vymezena funkčním nebo časovým obdobím a obsazovaná na základě přímé nebo nepřímé volby nebo jmenování podle zvláštních právních předpisů). V souvislosti s tím se aktualizuje obsah poznámky pod čarou č. 2, která dosud obsahuje zrušený zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce.

Současně se zrušuje věta, podle níž v souvislosti s výkonem veřejné funkce přísluší členům Rady přiměřená odměna, jejíž výši určí svým usnesením Poslanecká sněmovna. Výše odměny členů Rady České televizi je již upravena v § 8b zákona o České televizi.

K bodu 10 (§ 4 odst. 7)

Platné znění § 4 odst. 7 stanoví, že Rada České televize volí ze svého středu pouze předsedu a odvolává ho. Ustanovení § 7 odst. 2 upravující usnášenišchopnost Rady nicméně stanoví, že Rada je způsobilá se usnášet za přítomnosti nadpoloviční většiny všech svých členů, je-li přítomen předseda Rady nebo některý z místopředsedů Rady. Zákon tedy předpokládá, že Rada volí ze svých členů nejen předsedu, ale rovněž (alespoň dva) místopředsedy. V tomto směru je možné poukázat rovněž na § 4 odst. 7 zákona o Českém rozhlasu, který předpokládá nejen volbu předsedy Rady, ale zároveň jejích místopředsedů. Navrhuje se proto doplnit ustanovení § 4 odst. 7, aby uložilo Radě České televize volit ze svého středu nejen předsedu ale i místopředsedy.

K bodu 11 (§ 5 odst. 1)

Výčet funkcí, které jsou neslučitelné se členstvím v Radě České televize, neobsahuje (na rozdíl od zákona o Českém rozhlasu) funkci Veřejného ochránce práv. Navrhuje se proto výčet o tuto funkci rozšířit, stejně jako o funkci zástupce Veřejného ochránce práv a o funkci poslance Evropského parlamentu. Doplnění je inspirováno obdobnou úpravou pro neslučitelnost funkcí v případě jiných regulačních orgánů. Pro zamezení problémů s výkladem pojmu „jakákoli funkce ve veřejné správě“ se navrhuje rovněž doplnit, že touto funkcí se rozumí rovněž funkce člena orgánu územní samosprávy.

K bodu 12 (§ 5 odst. 2 a 3)

V § 5 odst. 2 je třeba promítnout změnu terminologie platného občanského zákoníku a nahradit pojem „občanské sdružení“ pojmem „spolek“. První věta ustanovení je přeformulována z legislativně technického hlediska, jeho obsah nicméně s výjimkou uvedené změny zůstává shodný s platným zněním.

Ustanovení § 5 odst. 3 je pouze přeformulováno za účelem správnějšího legislativního vyjádření. Jeho věcný obsah zůstává shodný s platnou úpravou. Aktualizuje se rovněž poznámka pod čarou č. 3 tak aby obsahovala platný odkaz na definici osoby blízké v § 22 občanského zákoníku, tj. jako příbuzného v řadě přímé, sourozence a manžela nebo partnera podle zákona upravujícího registrované partnerství, popř. jako jinou osobu v poměru rodinném nebo obdobném, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní (má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí).

K bodu 13 (§ 5 odst. 4)

Ustanovení se do zákona o České televizi vkládá po vzoru zákona o Českém rozhlasu, kde je obsaženo v platném znění. Vzhledem k tomu, že neexistuje důvod, aby v této věci byla znění obou zákonů rozdílná, navrhuje se, aby stejně jako zákon o Českém rozhlasu i zákon o České televizi stanovil omezení pro člena Rady České televize a osoby jemu blízké. Je třeba vzít v úvahu, že členství v Radě České televize představuje výkon veřejného dohledu nad plněním veřejné služby v oblasti televizního vysílání, při němž nesmí být člen Rady žádným způsobem ovlivňován. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby byl člen Rady zcela nezávislý na veřejnoprávní organizaci, na jejíž činnost dohlíží, resp. na jejím vedení. Pokud by byla připuštěna možnost, aby člen Rady nebo osoby jemu blízké pobíraly odměny od kontrolované instituce z důvodu pracovněprávního nebo obdobného vztahu, existovaly by vážné pochybnosti o nestrannosti výkonu funkce takového člena Rady. Stejně pochybnosti by vznikly i v případě, pokud by se člen Rady České televize nebo osoba jemu blízká stala zaměstnancem České televize (nebo pobíral odměny od České televize plynoucí z obdobného vztahu) i v době, která by následovala po skončení výkonu funkce člena Rady. Z uvedených důvodů je žádoucí, aby člen Rady České televize a osoby jemu blízké byly omezeny v těchto činnostech stejně, jako jsou již v současné době omezeni členové Rady Českého rozhlasu, tj. aby nesměli být v pracovněprávním nebo jiném obdobném vztahu k České televizi nejen po dobu výkonu funkce člena Rady, ale i dva roky po ukončení členství v Radě.

K bodům 14 až 17 (§ 6 odst. 1 písm. b) až i)

Platné znění § 6 odst. 1 písm. b), c) a d) neposkytuje právní jistotu ohledně okamžiku, kterým dochází k zániku členství v Radě České televize, tj. k jakému okamžiku přestává být člen Rady České televize jejím členem. V případě písmena b) se jednak upravuje jeho jazykové znění (pojem „písemně učiněné vzdání se funkce“ se nahrazuje stylisticky správnou formulací „písemné vzdání se funkce“) a rovněž se respektuje skutečnost, že člen rady se může vzdát funkce k jinému datu, které uvede v písemném vzdání se funkce. V takovém

případě by jeho funkce zanikla až k tomuto uvedenému datu a nikoli dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemného vzdání se funkce člena Rady České televize předsedovi Poslanecké sněmovny.

V případě důvodu zániku členství v Radě podle písmene c), tj. odvolání člena Rady z funkce Poslaneckou sněmovnou, se v zájmu právní jistoty přesně specifikuje, že v tomto případě končí členství v Radě dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy bylo členu Rady doručeno usnesení Poslanecké sněmovny o jeho odvolání z funkce, popřípadě pozdějším dnem uvedeným v usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce. Důvody, pro které může Poslanecká sněmovna člena Rady z funkce odvolat, jsou blíže specifikovány v § 6 odst. 2 a 3.

Ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) obecně stanoví, že členství v Radě končí dnem, kdy člen Rady přestal splňovat předpoklady pro zvolení do funkce člena Rady stanovené v § 4 odst. 3, tj. jeho svéprávnost byla omezena, pozbyl trvalý pobyt na území České republiky, nebo přestal splňovat podmínku bezúhonnosti. Návrh zákona napravuje toto vágní ustanovení stanovením přesného okamžiku, k němuž členství v Radě končí, a to v případě omezené svéprávnosti dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu, kterým byla omezena svéprávnost člena Rady, v případě nesplnění podmínky trvalého pobytu na území České republiky dnem, kdy člen Rady pozbyl trvalý pobyt na území České republiky, a v případě ztráty bezúhonnosti dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl člen Rady odsouzen pro úmyslně spáchaný trestný čin.

Návrh zákona nově upravuje okamžik zániku členství rovněž v případech, které předvídá občanský zákoník, a které jsou postaveny na roveň úmrtí. Stanoví, že členství v Radě zaniká rovněž dnem, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za nezvěstného uveden jako den, kdy nastaly účinky prohlášení nezvěstnosti, nebo dnem, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za mrtvého určen jako den, který se pokládá za den jeho smrti.

K bodům 18 a 19 (§ 6 odst. 3)

Ustanovení § 6 odst. 3 upravuje případy, kdy může Poslanecká sněmovna odvolat Radu České televize jako celek. V platném znění jsou to případy, kdy Rada neplní opakovaně své povinnosti stanovené zákonem o České televizi nebo pokud Poslanecká sněmovna dvakrát po sobě neschválí Výroční zprávu o činnosti České televize nebo Výroční zprávu o hospodaření České televize.

V prvé řadě je třeba napravit nedostatek platného znění tohoto ustanovení, které hovoří o dovolání „Rady“. Ve skutečnosti se však jedná o odvolání všech jednotlivých členů Rady, neboť při ustavování tohoto orgánu nedochází k jeho volbě jako celku, nýbrž k volbě jeho jednotlivých členů. Stejně tak i v případě odvolání Poslaneckou sněmovnou musí dojít k odvolání všech jednotlivých členů a k doručení tohoto odvolání každému jednotlivému členu Rady České televize. Z tohoto důvodu se navrhuje znění ustanovení upravit tak, že Poslanecká sněmovna může odvolat z funkce nikoli Radu, ale všechny členy Rady.

Důvod pro odvolání všech členů Rady spočívající ve skutečnosti, že Rada neplní opakovaně své povinnosti, je legitimní. Poslanecká sněmovna členy Rady volí a je tedy povinna dohlížet na plnění jejich povinností jako zástupců veřejnosti při kontrole plnění veřejné služby v oblasti televizního vysílání. Problematickým je však druhý důvod pro odvolání všech členů Rady spočívající v tom, že Poslanecká sněmovna dvakrát po sobě neschválí Výroční zprávu o činnosti České televize nebo Výroční zprávu o hospodaření České televize. Jak bylo uvedeno výše, Poslanecká sněmovna vždy volí každého člena Rady České televize jednotlivě, a je tedy povinna členy Rady jednotlivě i odvolávat. Tato činnost Poslanecké sněmovny není výkonem moci zákonodárné, nýbrž je výkonem jiné funkce, kterou Poslanecké sněmovně přisuzuje zvláštní zákon. V případě volby a odvolání členů Rady

České televize se přitom jedná o výkon funkce, která má charakter správní činnosti svého druhu, při níž musí Poslanecká sněmovna postupovat v souladu s předpisy, které tuto správní činnosti upravují, tj. zejména v souladu se správním řádem. Musí tak respektovat obecnou právní úpravu pro správní řízení, včetně práva účastníka na slyšení a včetně kategorického požadavku správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí. Pro vyloučení pochybností se navrhuje vložit do § 6 nový odstavec 4, který stanoví, že usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce obsahuje odůvodnění. V usnesení o odvolání člena Rady z funkce je tedy Poslanecká sněmovna povinna v souladu se správním řádem řádně odůvodnit toto své rozhodnutí, tedy odůvodnit, z důvodu porušení jakých povinností člena Rady České televize konkrétního člena Rady z funkce odvolává. Důvody pro odvolání člena Rady z funkce přitom zákon o České televizi taxativně vyjmenovává v § 6 odst. 2. Ve svém usnesení o odvolání člena Rady České televize z funkce je tak Poslanecká sněmovně v souladu se správním řádem odůvodnit, jaký důvod pro odvolání člena Rady z funkce podle § 6 odst. 2 shledala, a v případě důvodu uvedeného v § 6 odst. 2 písm. b) rovněž uvést, jak konkrétně člen Rady závažným způsobem narušil důstojnost funkce člena Rady nebo jakým svým jednáním zpochybnil svou nezávislost nebo nestrannost při výkonu funkce člena Rady. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce nelze odůvodnit neschválením Výroční zprávy o činnosti České televize nebo Výroční zprávy o hospodaření České televize.

V případě odvolání všech členů Rady zaniká jejich členství v Radě dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy bylo konkrétnímu členu Rady doručeno usnesení Poslanecké sněmovny o jeho odvolání z funkce, popřípadě pozdějším dnem uvedeným v usnesení Poslanecké sněmovny. Ode dne přijetí usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce do dne následujícího po dni, kdy mu bylo toto usnesení doručeno, popř. do dne, který je v usnesení Poslanecké sněmovny uveden jako den zániku jeho funkce, uplyne zpravidla určitá doba. Je třeba zajistit, aby v tomto mezidobí nepřijímala Rada České televize zásadní rozhodnutí o věcech spadajících do její kompetence ve smyslu § 8 zákona o České televizi, neboť Poslanecká sněmovna již rozhodla o odvolání všech jejích členů z funkce. Do § 6 odst. 3 se proto doplňuje věta, podle níž Rada, jejíž všichni členové byli odvoláni z funkce, nesmí přijímat rozhodnutí ve věcech podle § 8 odst. 1 zákona o České televizi, a to počínaje dnem následujícím po dni přijetí usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání všech členů Rady.

K bodu 20 (§ 6 odst. 4 až 6)

Jak bylo uvedeno v odůvodnění k bodům 17 a 18, rozhodování Poslanecké sněmovny o volbě nebo odvolání členů Rady České televize z funkce má charakter správní činnosti, při níž musí Poslanecká sněmovna postupovat v souladu se správním řádem. Musí tak respektovat obecnou právní úpravu pro správní řízení, včetně požadavku správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí. Pro vyloučení pochybností se proto navrhuje vložit do § 6 nový odstavec 4, který stanoví, že usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce obsahuje odůvodnění. Požadavek na odůvodnění tohoto rozhodnutí je podstatný zejména v případě, kdy se bude odvolaný člen Rady České televize bránit rozhodnutí Poslanecké sněmovny správní žalobou, a kdy by mohlo být napadené rozhodnutí Poslanecké sněmovny zrušeno pro nepřezkoumatelnost z důvodu chybějícího odůvodnění.

Ustanovení § 6 odst. 1 upravuje důvody a čas zániku členství v Radě České televize. Podle § 6 odst. 1 písm. e) zaniká členství dnem, kdy člen Rady pozbyl trvalý pobyt na území České republiky. Vzhledem k tomu, že tato skutečnost je známa pouze členu Rady, o něhož se jedná, je třeba zajistit, aby se o skutečnosti, že člen Rady přestal splňovat podmínku členství v Radě ve smyslu § 4 odst. 3 písm. b), dozvěděl předseda Rady. Navrhuje se proto stanovit zákonem povinnost člena Rady, jenž pozbyl trvalý pobyt na území České republiky, písemně

oznámit a doložit den zániku svého členství v Radě předsedovi Rady, a to neprodleně po vzniku této okolnosti. Předseda Rady České televize je pak povinen oznámit tuto skutečnost předsedovi toho orgánu, který volí členy Rady České televize, tj. předsedovi Poslanecké sněmovny.

Ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) a h) stanoví dále jako den zániku členství v Radě České televize den, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za nezvěstného uveden jako den, kdy nastaly účinky prohlášení nezvěstnosti, resp. jako den, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za mrtvého určen jako den, který se pokládá za den jeho smrti. O této skutečnosti musí být předseda Rady České televize vyrozuměn. Navrhuje se proto, aby osoba, která soudu podala návrh na prohlášení člena Rady za nezvěstného nebo za mrtvého, byla povinna předsedovi Rady doložit den zániku funkce toho člena Rady, který byl prohlášen za nezvěstného nebo za mrtvého, a to neprodleně po obdržení rozhodnutí, kterým soud návrhu této osoby vyhověl. I v těchto případech je předseda Rady České televize povinen oznámit tuto skutečnost předsedovi Poslanecké sněmovny.

V případě zániku členství v Radě člena Rady České televize z důvodu podle § 6 odst. 1 písm. g) nebo h), tj. v případě pravomocného rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za nezvěstného nebo za mrtvého, lze předpokládat, že Poslanecká sněmovna zvolí na uvolněné místo nového člena Rady České televize. Je proto nezbytné stanovit, že v případě, kdy se osoba, které funkce člena Rady zanikla podle těchto ustanovení, navrátí, nebo se zjistí, že žije, se její členství v Radě neobnovuje.

K bodu 21 (§ 7 odst. 1)

Zpřesňuje se stanovení, do kdy je Rada České televize povinna přijmout jednací řád, kterým se řídí její činnost. Dosavadní stanovení, že se tak musí stát do třiceti dnů od první schůze Rady, se navrhuje nahradit termínem třiceti dnů ode dne konání první schůze Rady České televize.

K bodům 22 a 49 (§8 odst. 1 písm. a) a § 9 odst. 10)

Ustanovení § 12 odst. 2 zákona o České televizi stanoví, že ředitelé televizních studií jsou za činnost televizního studia odpovědni generálnímu řediteli České televize. Z takto vymezené odpovědnosti plyne, že ředitele televizního studia musí jmenovat ten, jemuž je ředitel televizního studia ze své činnosti odpovědný a jenž jeho práci kontroluje, tj. generální ředitel České televize, a nikoli Rada České televize, která ředitele televizních studií dosud jmenuje podle § 8 odst. 1 písm. a). Návrh zákona proto ruší působnost Rady České televize podle § 8 odst. 1 písm. a) jmenovat a odvolávat na návrh generálního ředitele České televize ředitele televizních studií, a tuto pravomoc přiznává v § 9 odst. 10 generálnímu řediteli České televize.

K bodu 23 (poznámka pod čarou č. 5)

Odkaz na poznámku pod čarou č. 5 je obsažen v § 8 odst. 1 písm. b), které stanoví působnost Rady České televize schvalovat rozpočet České televize, přehled pohledávek a závazků a účetní závěrku České televize podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví) ověřenou auditorem podle zvláštního právního předpisu. Tímto „zvláštním právním předpisem“ se rozumí zákon o auditorech. Navrhuje se aktualizovat obsah poznámky pod čarou č. 5, která dosud obsahuje zákon č. 254/2000 Sb., o auditorech a o změně zákona č. 165/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a nově stanovit v této poznámce zákon č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (zákon o auditorech), ve znění pozdějších předpisů.

K bodu 24 (§ 8 odst. 1 písm. c))

Ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) stanoví působnost Rady České televize kontrolovat účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku České televize podle schváleného rozpočtu, plnění povinností České televize převádět a používat výnosy z vysílání reklam v souladu s tímto zákonem a zvláštním právním předpisem (s odkazem na Čl. II body 1 a 2 zákona č. 302/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Čl. II body 1 a 2 zákona č. 302/2011 Sb. byly formulovány pro účely přechodu ze zemského analogového na zemské digitální televizní vysílání, a stanovily povinnost České televize převádět do dne 30. června 2012 za každý kalendářní měsíc částku 1 250 000 Kč na zvláštní účet pro rozvoj zemského digitálního televizního vysílání spravovaný Českým telekomunikačním úřadem z výnosu z reklam zařazených do vysílání na programech ČT 2 a ČT 4, a zbylou část výnosu z těchto reklam převádět Státnímu fondu kultury. Rovněž byla stanovena povinnost České televize vyčlenit v rámci svého účtu pro užití výnosu z reklam finanční rezervu ve výši 18 000 000 Kč a zajistit vynaložení těchto finančních prostředků na informační kampaň pro územní oblasti, ve kterých nastane vypnutí zemského analogového televizního vysílání v roce 2012.

Vzhledem k tomu, že použitelnost těchto ustanovení byla časově omezená a byla ukončena v roce 2012, odkaz na poznámku pod čarou č. 5a se zrušuje.

K bodu 25 (§ 8 odst. 1 písm. d))

Ustanovení § 8 odst. 1 písm. d) upravuje působnost Rady České televize, a to sledovat naplňování požadavků práva Evropských společenství na transparentnost finančních vztahů v České televizi (s odkazem na Směrnici Komise 80/723/EHS ze dne 25. června 1980 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky a o finanční průhlednosti uvnitř jednotlivých podniků, ve znění směrnice Komise 93/84/EHS a směrnice Komise 2000/52/ES). Uvedené ustanovení se navrhuje zpřesnit, pojem „Evropská společenství“ nahradit správným pojmem „Evropská unie“, a transparentnost finančních vztahů v České televizi upřesnit odkazem na § 11a zákona o České televizi, který tuto transparentnost upravuje. Odkaz na poznámku pod čarou č. 6 a tuto poznámku se navrhuje zrušit, neboť obsahuje odkaz na Směrnici Komise 80/723/EHS, která byla zrušena Směrnicí Komise 2006/111/ES.

Do ustanovení se zároveň doplňuje kompetence Rady České televize sledovat naplňování požadavků vyplývajících z práva Evropské unie pro použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání s odkazem na Sdělení, neboť tato působnost Rady dosud nebyla v zákoně o České televizi stanovena.

K bodu 26 (§ 8 odst. 1 písm. f))

Jedním z nejdůležitějších vnitřních předpisů České televize je Kodex České televize (dále jen „Kodex“), který stanoví zásady naplňování i veřejné služby v oblasti televizního vysílání, zejména zásady zpravodajství a tvorby programů, etické zásady žurnalistické práce, zobrazování násilí ve vysílání a etická pravidla vysílání. Jedná se o dokument, který je určen nejen zaměstnancům České televize, nýbrž i některým jejím externím spolupracovníkům. Platná úprava však stanoví, že Kodex schvaluje Poslanecká sněmovna a že jeho porušení je kvalifikováno jako porušení pracovní kázně podle zákoníku práce. Touto úpravou byla zakotvena pravomoc Poslanecké sněmovny schvalovat interní předpis provozovatele veřejnoprávního vysílání. Stanovení skutkové podstaty „porušení pracovní kázně podle zákoníku práce“ lze označit za nepřímou novelizaci zákoníku práce. Znění § 8 odst. 1 písm. f) se proto navrhuje změnit tak, aby Kodex schvalovala pouze Rada, a to na návrh generálního ředitele.

K bodu 27 (§ 8 odst. 1 písm. g))

Ustanovení se aktualizuje v souladu s novou terminologií občanského zákoníku a mění se odkaz na odpovídající ustanovení zákona o České televizi.

K bodu 28 (§ 8 odst. 1 písm. i))

Do působnosti Rady České televize dohlížet na plnění úkolů veřejné služby v oblasti televizního vysílání a na naplňování zásad vyplývajících z Kodexu a za tím účelem vydávat stanoviska a doporučení týkající se programové nabídky, se ve vztahu k definování úkolů veřejné služby v oblasti televizního vysílání doplňuje rovněž provozování multiplexu veřejné služby podle § 3a a zavádění nových významných služeb nebo významných změn stávajících služeb podle § 11b.

K bodu 29 (§ 8 odst. 1 písm. k))

Ustanovení § 8 odst. 1 písm. k) v platném znění stanoví, že do působnosti Rady České televize náleží zřizovat dozorčí komisi, schvalovat její kontrolní řád a stanovit výši odměn členů dozorčí komise (§ 8b odst. 4). Rada však dozorčí komisi nezřizuje, neboť ta je jako její poradní orgán ve věcech kontroly hospodaření České televize zřízena přímo zákonem o České televizi (v § 8a). Navrhuje se proto tento nedostatek ustanovení § 8 odst. 1 písm. k) odstranit a namísto něj stanovit kompetenci Rady České televize volit a odvolávat členy dozorčí komise, jak vyplývá z § 8a odst. 2. Pravomoc schvalovat kontrolní řád a stanovit výši odměn členů dozorčí komise zůstává v § 8 odst. 1 písm. k) zachována.

K bodu 30 (§ 8 odst. 1 písm. m))

Hlavním účelem návrhu zákona je transponovat do českého právního řádu, konkrétně do zákona o České televizi a do zákona o Českém rozhlasu, pravidla pro užití veřejné podpory poskytnuté pro veřejnoprávní vysílání obsažená ve Sdělení. Jak již bylo uvedeno v obecné části důvodové zprávy, Sdělení svými pravidly navazuje na Amsterdamský protokol, který stanoví, že ustanovení Smlouvy o fungování EU se nedotýkají pravomocí členských států financovat veřejnoprávní vysílání, pokud je takové financování poskytováno k plnění veřejných služeb. Sdělení tedy připouští existenci státní (veřejné) podpory pro účely veřejnoprávního vysílání, ovšem za specifikovaných podmínek. Provozovatelům veřejné služby v oblasti rozhlasového a televizního vysílání na jedné straně garantuje prostor pro rozvoj poskytovaných služeb, ale na straně druhé stanoví omezení a postupy, aby poskytováním veřejné podpory nedocházelo k nepřipustnému využívání veřejných prostředků a k narušování hospodářské soutěže. Kromě zavedení systému finanční kontroly zajišťujícího, aby výše veřejných prostředků, poskytnutých k plnění veřejné služby, odpovídala nákladům nezbytným k jejímu poskytování, požaduje Sdělení po členských státech Evropské unie rovněž úpravu procesu zavádění nových významných služeb nebo významných změn stávajících služeb v rámci poskytování veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání.

Sdělení vyžaduje, aby před zavedením nové významné služby nebo významné změny již poskytované služby, proběhl postup předběžného hodnocení založeného na otevřené veřejné konzultaci. V rámci této procedury je poskytovatel veřejné služby povinen zvážit, zda plánovaná nová významná služba (nebo významná změna stávající služby) splňuje požadavky Amsterdamského protokolu, tj. zda plánovaná služba uspokojuje demokratické, společenské a kulturní potřeby společnosti, a to při náležitém zohlednění možného vlivu takové služby na relevantní trh a hospodářskou soutěž. Na základě výsledků této veřejné konzultace zhodnotí poskytovatel služby (Česká televize) celkový dopad plánované nové významné služby nebo její změny na trh, a to za účelem zajištění, že financování plánované služby z veřejných prostředků nenaruší relevantní trh a hospodářskou soutěž v takové míře, která by byla v rozporu se společným zájmem.

Toto posouzení však nesmí dle Sdělení náležet samotným provozovatelům rozhlasového nebo televizního vysílání, ale za účelem jeho objektivit je musí provést takový subjekt, který je na vedení České televize skutečně nezávislý. Nezávislost je třeba posuzovat nejen z pohledu jmenování a odvolávání členů takového orgánu, ale i z hlediska dostatečných zdrojů pro výkon jeho povinností. Vzhledem k odlišnostem v jednotlivých členských státech umožňuje Sdělení, aby vnitrostátní předpisy samy upravily postup takového hodnocení a určily orgán, který toto hodnocení bude provádět.

V České republice je orgánem, jímž veřejnost vykonává kontrolu nad činností České televize, a který dohlíží nad poskytováním veřejné služby v oblasti televizního vysílání, Rada České televize. Nezávislost členů tohoto orgánu na vedení České televize je zajištěna systémem jejich volby a odvolávání Poslaneckou sněmovnou. V systému veřejnoprávních médií České republiky je tedy orgánem, který je povolán provádět posouzení plánované nové významné služby v oblasti televizního vysílání a schvalovat návrh generálního ředitele na její zavedení, Rada České televize. Z tohoto důvodu se navrhuje rozšířit výčet kompetencí tohoto orgánu uvedený v § 8 odst. 1 zákona o České televizi o novou působnost, a to schvalovat návrh na zařazení nové významné služby do vysílání.

K bodu 31 (§ 8 odst. 2)

Ustanovení § 8 odst. 2 v platném znění stanoví, že Rada České televize předkládá současně Poslanecké sněmovně Výroční zprávu o činnosti České televize do 31. března bezprostředně následujícího kalendářního roku a Výroční zprávu o hospodaření České televize do 31. srpna bezprostředně následujícího kalendářního roku, přičemž Výroční zpráva o hospodaření České televize musí v samostatné části obsahovat informaci o naplňování požadavků práva Evropských společenství (s odkazem na Směrnici Komise 80/723/EHS ze dne 25. června 1980 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky a o finanční průhlednosti uvnitř jednotlivých podniků, ve znění směrnice Komise 93/84/EHS a směrnice Komise 2000/52/ES). Obě výroční zprávy předseda Rady nejpozději do 3 dnů ode dne jejich předložení Poslanecké sněmovně zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. Povinnost Rady České televize předkládat tyto dvě Výroční zprávy Poslanecké sněmovně byla do zákona o České televizi vložena jeho novelou č. 39/2001 Sb. Předkládání dvou zpráv za jeden kalendářní rok - o činnosti a o hospodaření České televize - je ve skutečnosti poněkud nelogické, neboť činnosti vykonávané Českou televizí a jejich finanční zajištění od sebe nelze oddělovat. Na tuto okolnost opakovaně upozornila i řada poslanců Poslanecké sněmovny, z nichž řada navrhla dokonce návrh zákona, kterým by došlo novelou zákona o České televizi ke sloučení těchto smluv do jediné. Vzhledem k tomu, že tento sněmovní návrh zákona č. 708 nepostoupil dosud k projednání v příslušných orgánech Poslanecké sněmovny, navrhuje se sloučení obou dosavadních zpráv, a to ve Výroční zprávu o činnosti a hospodaření České televize, kterou bude Rada povinna předložit Poslanecké sněmovně vždy do 31. srpna bezprostředně následujícího kalendářního roku.

V ustanovení zůstává zachována zásada, že Výroční zpráva musí (kromě obecných náležitostí) obsahovat informace o odděleném financování hlavních činností, jimiž Česká televize naplňuje veřejnou službu v oblasti televizního vysílání, tedy informace, které dosud musela Výroční zpráva o hospodaření České televize obsahovat ve smyslu Směrnice Komise 80/723/EHS. Rada musí k těmto informacím ve Výroční zprávě zaujmout odůvodněné stanovisko, zda finanční prostředky byly vynaloženy účelně a v souladu s posláním České televize.

Za účelem řádného promítnutí právní úpravy Sdělení a jeho požadavků se rovněž stanoví, že Výroční zpráva musí obsahovat také informace o naplňování požadavků vyplývajících ze Sdělení a o naplňování požadavků na transparentnost finančních vztahů

podle § 11a. Rada přitom musí k těmto informacím doplnit svá stanoviska, kterými zhodnotí naplňování uvedených požadavků.

K bodům 32 a 41 (§ 8 odst. 3 a § 8b odst. 7)

Ustanovení § 8 odst. 3 v platném znění stanoví, že náklady na činnost Rady a na odměny jejích členů, jakož i náklady na činnost dozorčí komise a na odměny jejích členů se hradí ze zvláštní výdajové položky rozpočtu České televize. Ustanovení § 8b odst. 7 totéž jinými slovy opakuje, když stanoví, že odměny a další náležitosti spojené s výkonem funkce člena Rady a s výkonem funkce člena dozorčí komise poskytuje členům Rady a členům dozorčí komise Česká televize. Současně je však v tomto ustanovení upraveno, že tyto odměny a další náležitosti jsou splatné ve dni pravidelného termínu výplaty mzdy zaměstnanců České televize. Z důvodu stanovení shodné úpravy ve dvou ustanoveních se navrhuje doplnit do § 8 odst. 3 úpravu, že odměny členů Rady a členů dozorčí komise jsou splatné v pravidelných termínech výplaty mezd zaměstnanců České televize, a § 8b odst. 7 zrušit.

K bodu 33 (§ 8a odst. 1)

V ustanovení, které stanoví, že úkolem dozorčí komise je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu České televize v souladu s právními předpisy a s požadavky práva Evropských společenství, se text zpřesňuje a pojem „Evropská společenství“ se nahrazuje správným pojmem „Evropská unie“. Stanoví se nově, že finanční zdroje a majetek České televize musí být účelně a hospodárně využívány mj. v souladu s požadavky pro použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání, tj. požadavky vyplývajícími ze Sdělení. Dohled nad dodržováním těchto pravidel náleží Radě České televize, resp. jejímu poradnímu orgánu ve věcech kontroly hospodaření České televize.

K bodu 34 (§ 8a odst. 2)

Ustanovení § 8a odst. 2 určuje, že dozorčí komise má 5 členů, kteří jsou voleni a odvoláváni Radou z občanů České republiky s odbornými předpoklady pro výkon funkce člena dozorčí komise. Dosud však toto ustanovení nestanoví, že členství v dozorčí komisi se považuje za výkon veřejné funkce, jako tak činí v případě dozorčí komise Rady Českého rozhlasu zákon o Českém rozhlasu. Navrhuje se proto doplnit toto upřesnění a odkázat na § 201 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, který definuje, co se rozumí výkonem veřejné funkce.

K bodu 35 (§ 8a odst. 3)

Ustanovení § 8a odst. 3 stanoví, že členové dozorčí komise jsou voleni na funkční období 4 let, a to i opětovně, ne však na více než 4 po sobě jdoucí funkční období. Setrvání člena dozorčí komise ve funkci po čtyři funkční období, tj. 16 let, se nezdá být záměrem zákonodárce, neboť ve vztahu k členům dozorčí komise Rady Českého rozhlasu stanoví možnost opakovat své členství v dozorčí komisi pouze po dvě funkční období. Navrhuje se sjednotit danou právní úpravu se zákonem o Českém rozhlasu a omezit možnost opakovaného zvolení do funkce člena dozorčí komise Rady České televize pouze na dvě po sobě jdoucí funkční období.

K bodu 36 (§ 8a odst. 7)

Ustanovení § 8a odst. 7 se terminologicky upravuje tak, aby bylo v souladu se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň se z poslední

věty tohoto ustanovení vypouští určení, že kontrolní řád dozorčí komise schvaluje Rada České televize, protože tato kompetence Rady České televize je již uvedena v § 8 odst. 1 písm. k).

K bodu 37 (§ 8a odst. 9)

V ustanovení § 8a odst. 9 se opravuje jazyková chyba v platném znění první věty (pojem „druhé“ se nahrazuje slovem „druhého“). Zároveň se ve větě druhé reaguje na návrh sloučit výroční zprávy o činnosti a hospodaření České televize do jedné Výroční zprávy, kterou bude Rada České televize předkládat Poslanecké sněmovně vždy do 31. srpna bezprostředně následujícího kalendářního roku. Vzhledem k tomu, že dozorčí komise je poradním orgánem Rady České televize ve věcech kontroly hospodaření České televize, musí Rada při zpracování Výroční zprávy vycházet ze zjištění a podkladů, které jí dozorčí komise poskytne na základě své činnosti.

K bodu 38 (§ 8a odst. 10)

Vzhledem k tomu, že dozorčí komise je poradním orgánem Rady, je žádoucí, aby členové Rady měli přístup na její jednání. V takovém případě je však nezbytné zavázat je mlčenlivostí o skutečnostech, které budou předmětem tohoto jednání, a to ve stejném rozsahu, jako jsou jí vázáni členové dozorčí komise, tj. i po skončení výkonu funkce v Radě.

K bodům 39 a 40 (§ 8b odst. 5 a poznámka pod čarou č. 9)

Ustanovení § 8b odst. 5 stanoví, že členu Rady České televize a členu dozorčí komise přísluší náhrada cestovních výdajů souvisejících s výkonem funkce ve stejném rozsahu jako zaměstnancům podle zákoníku práce. Ustanovení § 8b odst. 7, které se navrhuje zrušit, stanoví, že odměny a další náležitosti spojené s výkonem funkce člena Rady České televize a s výkonem funkce člena dozorčí komise poskytuje těmto členům Česká televize. Aby zůstalo v zákoně zachováno určení, že tyto odměny a další náležitosti se hradí z rozpočtu České televize, navrhuje se stanovit toto určení v § 8b odst. 5. Zároveň se aktualizuje odkaz v poznámce pod čarou č. 9, a to na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

K bodu 42 (§ 9 odst. 6 písm. b))

V ustanovení § 9 odst. 6 písm. b), které upravuje zánik výkonu funkce generálního ředitele České televize v případě vzdání se funkce, se upravuje jeho jazykové znění tak, že pojem „písemně učiněné vzdání se funkce“ se nahrazuje stylisticky správným pojmem „písemné vzdání se funkce“. Zároveň je třeba respektovat skutečnost, že generální ředitel České televize se může vzdát své funkce k jinému datu, které uvede v písemném vzdání se funkce. V takovém případě by jeho funkce zanikla až k tomuto uvedenému datu a nikoli dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemného vzdání se funkce generálního ředitele Radě.

K bodu 43 (§ 9 odst. 6 písm. c))

Ustanovení § 9 odst. 6 písm. c) upravuje zánik výkonu funkce generálního ředitele České televize v případě jeho odvolání z funkce Radou. V takovém případě výkon jeho funkce zaniká dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy bylo generálnímu řediteli doručeno rozhodnutí Rady o odvolání z funkce. Je však třeba respektovat skutečnost, že Rada České televize může generálního ředitele odvolat i k pozdějšímu datu, které uvede ve svém rozhodnutí. V takovém případě tedy výkon funkce generálního ředitele České televize zanikne až tímto pozdějším dnem uvedeným v rozhodnutí Rady o odvolání generálního ředitele České televize z funkce.

K bodu 44 (§ 9 odst. 6 písm. d))

Ustanovení § 9 odst. 6 písm. d) upravuje zánik výkonu funkce generálního ředitele v návaznosti na podmínku stanovenou v § 9 odst. 4, resp. v § 4 odst. 3 písm. a), tedy podmínku plné svéprávnosti. S ohledem na novou terminologii občanského zákoníku se aktualizuje znění tohoto ustanovení a stanoví se, že výkon funkce generálního ředitele zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu, kterým byla omezena svéprávnost generálního ředitele.

K bodu 45 (§ 9 odst. 6 písm. e))

Kromě provozování televizního vysílání může Česká televize již v současné době poskytovat audiovizuální mediální služby na vyžádání, které nelze považovat za televizní vysílání. Vzhledem k zaváděným povinnostem podle § 3 odst. 1 písm. k) a § 11b odst. 1 a akcelerujícímu rozvoji technologií v oblasti elektronických médií nelze nepředpokládat, že Česká televize bude dříve či později nucena zavést nové audiovizuální nebo informační služby pro veřejnost, které nebude možno subsumovat do významového pole pojmu „audiovizuální mediální služby“ zahrnujícího jak televizní vysílání, tak audiovizuální mediální služby na vyžádání. Proto se jako případné jeví v § 9 odst. 6 písm. e) slova „provozováním televizního vysílání“ nahradit slovy „poskytováním audiovizuálních mediálních služeb a informačních služeb“.

K bodu 46 (§ 9 odst. 6 písm. f))

Ustanovení § 9 odst. 6. písm. f) stanoví zánik výkonu funkce generálního ředitele České televize jeho smrtí. Ustanovení se navrhuje zpřesnit tak, aby se tento zánik stanovil úmrtím nebo prohlášením generálního ředitele za nezvěstného nebo za mrtvého.

K bodu 47 (§ 9 odst. 7 písm. a))

Ustanovení § 9 odst. 7 písm. a) upravuje jeden z důvodů pro odvolání generálního ředitele České televize z funkce. Rada České televize jej může z funkce odvolat, neplní-li Česká televize úkoly veřejné služby v oblasti televizního vysílání podle tohoto zákona (§ 2 a 3) nebo povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů nebo nenaplňuje-li svými programy zásady Kodexu České televize, a to za podmínky, že generální ředitel České televize byl na tuto skutečnost Radou v době posledních 12 měsíců písemně upozorněn. Z ustanovení se navrhuje vypustit slova „(§ 2 a 3)“, které nadbytečně vymezují právní úpravu úkolů veřejné služby v zákoně o České televizi. Dále se odkaz u povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů mění na legislativně správný pojem „jiné právní předpisy“ a aktualizuje se výčet předpisů v poznámce pod čarou č. 10.

K bodu 48 (§ 9 odst. 8)

Ustanovení § 9 odst. 8 se aktualizuje s ohledem na platnou terminologii občanského zákoníku. Současně se doplňuje, že k vymezenému právnímu jednání potřebuje generální ředitel České televize předchozí písemný souhlas Rady České televize (podmínka písemné formy není dosud zákonem stanovena).

K bodu 50 (§ 9 odst. 11)

Ustanovení § 9 odst. 11 stanoví, že ředitelé televizních studií a osoby uvedené v § 9 odst. 10 (tj. vedoucí zaměstnanci České televize, o nichž Statut České televize stanoví, že je generální ředitel České televize jmenuje a odvolává po projednání s Radou) musí splňovat předpoklady podle § 4 odst. 3 písm. c) a § 5 odst. 1 a 2. Toto vymezení nelogicky stanoví jako podmínku pro výkon funkce těchto osob pouze bezúhonnost podle § 4 odst. 3 písm. c), a pomíjí podmínku plné svéprávnosti a trvalého pobytu na území České republiky. Navrhuje se

tento nesoulad se zákonem o Českém rozhlasu (který pro ředitele rozhlasových studií a osoby, které dle Statutu Českého rozhlasu jmenuje a odvolává generální ředitel Českého rozhlasu po projednání s Radou Českého rozhlasu) odstranit a rozšířit podmínky pro výkon funkce těchto osob o plnou svéprávnost a trvalý pobyt na území České republiky.

K bodu 51 (§ 11 odst. 1)

Ustanovení § 11 odst. 1 připouští, aby Česká televize vykonávala podnikatelskou činnost, avšak za dvou podmínek. Musí se jednat o takový předmět podnikání, který souvisí s předmětem její činnosti, a takové podnikání nesmí ohrozit její úkoly. Tato druhá podmínka je v platném znění zákona o České televizi formulována tak, že podnikatelská činnost České televize nesmí ohrozit „její úkoly (§ 2 a 3)“. Úkolem České televize je poskytovat veřejnou službu v oblasti televizního vysílání. Ustanovení § 2 a 3 odst. 1 zákona o České televizi tuto veřejnou službu vymezují. Navrhuje se tak zpřesnit znění § 11 odst. 1, a to stanovením, že podnikatelská činnost České televize nesmí ohrozit poskytování veřejné služby podle § 2 a 3 odst. 1. Současně se do tohoto výčtu doplňuje i ustanovení § 3a, které vymezuje multiplex veřejné služby, jehož je Česká televize provozovatelem. Rovněž provozování tohoto multiplexu, jehož prostřednictvím jsou šířeny nejen programy České televize, ale i programy Českého rozhlasu a doplňkové služby, je součástí poskytování veřejné služby v televizním vysílání a mělo by být ve výčtu ustanovení, na která odkazuje § 11 odst. 1, uvedeno.

Návrh změny § 11 odst. 1 souvisí rovněž s doplněním § 11 o stanovení zásady přejaté ze Sdělení, že televizní poplatky vybírané podle zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích (tj. náhrada za veřejnou službu), musí být Českou televizí určeny a použity pouze na poskytování veřejné služby v televizním vysílání vymezené v § 2, § 3 odst. 1 a § 3a zákona o České televizi.

K bodu 52 (§ 11 odst. 2)

Ustanovení § 10 zákona o České televizi (Financování České televize) stanoví, že finančními zdroji České televize jsou zejména televizní poplatky vybírané na základě zákona č. 348/2005 Sb. a příjem z vlastní podnikatelské činnosti. Kromě toho mohou být finančním zdrojem další příjmy, např. z užití předmětů práva autorského.

Toto vymezení neodporuje Sdělení, které samo uznává, že systémy financování poskytovatelů veřejné služby v oblasti vysílání lze dělit na systémy „samostatného financování“ (v nichž je veřejnoprávní vysílání financováno výlučně z veřejných prostředků v jakékoli formě) a systémy „dvojitého financování“ (které zahrnují širokou škálu mechanismů, v nichž je veřejnoprávní vysílání financováno pomocí různých kombinací veřejných prostředků a příjmů z obchodní činnosti, včetně nabízení služeb za úplatu). V souladu s Amsterodamským protokolem, který stanoví, že ustanovení Smlouvy o fungování Evropské unie se nedotýkají pravomoci členských států financovat veřejnoprávní vysílání, je tedy systém dvojitého financování České televize (z televizních poplatků a z příjmů z podnikatelské činnosti) přijatelný.

Ustanovení § 11 odst. 2 nicméně vylučuje použití finančních zdrojů podle § 10 písm. a), tj. televizních poplatků, na podnikatelskou činnost České televize. Tato veřejná podpora neboli náhrada za veřejnou službu může být v souladu se Sdělením použita pouze na poskytování veřejné služby a nesmí být použita ke křížovému financování podnikatelské činnosti. Sdělení totiž stanoví, že právní úprava a praxe musí stanovit dostatečné záruky pro zamezení křížovému subvencování. Zatímco tedy příjem z podnikatelské činnosti musí Česká televize použít na poskytování veřejné služby, příjem z televizních poplatků nesmí být použit pro svou podnikatelskou činnost.

K bodu 53 (§ 11 odst. 3 až 6)

Sdělení vyžaduje po členských státech Evropské unie dodržování zásady čistých nákladů, tj. zavedení systému finanční kontroly zajišťujícího, aby výše veřejných prostředků poskytnutých k plnění veřejné služby odpovídala nákladům nezbytným k jejímu poskytování. Nadměrná náhrada poskytnutá z veřejných prostředků na poskytování veřejné služby již představuje nedovolenou veřejnou podporu, která není pro poskytování služby obecného hospodářského zájmu nezbytná a jako taková je nepřijatelná. Je nezbytné respektovat v tomto případě přiměřenost mezi výší veřejné podpory a nákladů nezbytných k poskytování veřejné služby. Náhrada za veřejnou službu tak nesmí překročit náklady na poskytování veřejné služby. Z tohoto důvodu návrh zákona v § 11 odst. 3 stanoví, že náhrada za veřejnou službu je určena k poskytování veřejné služby v oblasti televizního vysílání vymezené zákonem o České televizi, pouze v tom účetním období, na které byla vybrána. Kontrolu přiměřenosti veřejné podpory je tak nutné vykonávat v pravidelném ročním intervalu.

Samo Sdělení nicméně uznává, že za účelem udržení stabilního financování v případě výkyvů nákladů a příjmů musí být veřejnoprávní organizaci umožněno vytvořit a ponechat si rezervu na veřejné služby, tj. roční nadměrnou náhradu převyšující náklady veřejné služby, a to v míře, která je nezbytná pro zajištění financování závazků veřejné služby. Dle Sdělení se touto nezbytnou mírou rozumí částka do výše 10 % ročních výdajů zahrnutých do rozpočtu na poskytování veřejné služby. Rovněž Sdělení umožňuje pamatovat na výjimečné a řádně odůvodněné případy, kdy by mělo být veřejnoprávní organizaci dovoleno ponechat si částku převyšující 10 % ročních výdajů zahrnutých do rozpočtu na poskytování veřejné služby, ovšem pouze za předpokladu, že tato nadměrná náhrada bude předem závazně vyčleněna na pokrytí významných jednorázových výdajů, které jsou pro poskytování veřejné služby nezbytné. Použití takto jasně vyčleněné nadměrné náhrady by mělo být rovněž časově omezené v závislosti na jejím účelu.

V souladu s těmito Sdělením předvídanými případy se navrhuje v zákoně o České televizi stanovit, že část náhrady na veřejnou službu (tj. příjmu z televizních poplatků), kterou Česká televize nepoužije v účetním období, na které byla vybrána, může být použita pouze pro dva účely. V první řadě může být použita jako rezerva na veřejnou službu, tj. rezerva na překonání disproporcí mezi náklady a příjmy v následujícím účetním období, a to ve výši nepřesahující 10 % ročních výdajů určených na poskytování veřejné služby. Ve druhém případě lze takto nespotebovanou část náhrady na veřejnou službu použít jako mimořádnou rezervu, tj. jako výjimečně vytvářenou rezervu pro účely úhrady předem vymezených a řádně odůvodněných jednorázových mimořádných výdajů, které jsou pro poskytování veřejné služby nezbytné. Výše takové mimořádné rezervy může přesahovat 10 % ročních výdajů určených v rozpočtu České televize na poskytování veřejné služby. Tato mimořádná rezerva může být opodstatněná například při plánování velkých technologických investic, k nimž dojde k určitému plánovanému datu a které jsou nezbytné pro zachování veřejné služby v oblasti televizního vysílání, nebo v případě plánovaných restrukturalizačních opatření.

Rezerva na veřejnou službu, kterou Česká televize nepoužije v účetním období, na které byla vybrána, ale „převede“ ji do následujícího účetního období, musí být samozřejmě zahrnuta v účetní závěrce za následující účetní období. Stejně tak i mimořádná rezerva musí být zahrnuta v účetních závěrkách za všechna účetní období připadající na časové období předem stanovené v závislosti na účelu mimořádné rezervy.

Účelem navrženého zákona je, aby stanovil pravidla pro veřejnou podporu televizního vysílání v nezbytném rozsahu. V zákoně o České televizi nelze podrobně specifikovat všechna pravidla a postupy, které s nadměrnou náhradou souvisejí. Z tohoto důvodu návrh zákona předvídá, že Česká televize přijme vnitřní předpis, který podrobně upraví všechna pravidla vyplývající ze Sdělení. Vzhledem k tomu, že součástí těchto pravidel je i hodnocení nových významných služeb nebo jejich změn z hlediska jejich dopadu na trh, je nutné návrh

tohoto vnitřního předpisu a každou jeho změnu projednat s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a zohlednit jeho stanovisko.

K bodu 54 (§ 11a odst. 2)

Ustanovení § 11a stanoví pro Českou televizi povinnost vést oddělené účtování za činnosti spočívající v poskytování veřejné služby v oblasti televizního vysílání a za podnikatelské činnosti. Odkaz na veřejnou službu v oblasti televizního vysílání se v tomto ustanovení navrhuje zpřesnit a k § 2 a § 3 zákona o České televizi, které vymezují úkoly veřejné služby, se doplňuje rovněž § 3a, který upravuje multiplex veřejné služby a obsah jím šířený. Provozování tohoto multiplexu Českou televizí rovněž spadá do plnění veřejné služby v oblasti televizního vysílání a mělo by být v tomto odkazu uvedeno.

Posouzení, zda je veřejná podpora poskytovaná subjektu pověřenému plněním veřejné služby povolena, vyžaduje rozlišení mezi činnostmi veřejné služby a činnostmi, které veřejnou službou nejsou, včetně odděleného vedení účtů. Oddělené účtování za tyto služby je nezbytné pro zajištění transparentnosti při používání veřejných prostředků, neboť umožňuje posouzení případného křížového financování veřejné služby a podnikatelské činnosti a zdůvodnění veřejné podpory za plnění úkolů obecného hospodářského zájmu. Pouze v případě odděleného účtování je možné určit, zda je veřejná podpora omezena pouze na náklady související s poskytováním veřejné služby. Z tohoto důvodu vyžadují předpisy Evropské unie ve smyslu Směrnice Komise 2006/111/ES ze dne 16. listopadu 2006 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky a o finanční průhlednosti uvnitř jednotlivých podniků od členských států, aby přijaly opatření k zajištění transparentnosti v případě subjektů, které byly pověřeny výkonem služeb obecného hospodářského zájmu a dostávají za tím účelem veřejnou podporu, a které současně vykonávají jiné činnosti, jež nejsou veřejnou službou. Za účelem zajištění transparentnosti jsou tyto subjekty povinny vést oddělené vnitřní účty odpovídající různým činnostem, rozlišit náklady a výnosy na základě zásad analytického účetnictví a jasně tyto zásady stanovit.

Metody rozlišování nákladů a výnosů a jejich přiřazování buď k poskytování veřejné služby, nebo k podnikatelským činnostem, jsou stanoveny vnitřním předpisem České televize, a to Účetními standardy. V platném znění § 11a odst. 2 se stanoví, že tento vnitřní předpis musí naplňovat požadavky práva Evropských společenství, tj. požadavky vyplývající ze Směrnice 2006/111/ES. Od vložení tohoto ustanovení do zákona o České televizi však došlo k transpozici uvedené Směrnice do českého právního řádu, konkrétně do zákona č. 319/2006 Sb., o některých opatřeních ke zprůhlednění finančních vztahů v oblasti veřejné podpory, a o změně zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Tuto změnu návrh zákona reflektuje a v případě Účetních standardů České televize mění odkaz na požadavky vyplývající z tohoto zákona. V souladu s tím je změněno rovněž číslo poznámky pod čarou a její obsah.

K bodu 55 (§ 11a odst. 3)

V případě povinnosti České televize uchovávat údaje o naplňování povinnosti odděleného účetnictví po vyžadovanou dobu se mění odkaz na příslušný předpis, který tuto dobu stanoví. V platném znění je v § 11a odst. 3 obsažen odkaz na Směrnici 2006/111/ES, která však již byla transponována do českého právního řádu. V souladu s tím se navrhuje, aby toto ustanovení odkazovalo na zákon č. 319/2006 Sb., o některých opatřeních ke zprůhlednění finančních vztahů v oblasti veřejné podpory, a o změně zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

K bodu 56 (§ 11b)

Veřejnoprávní vysílatelé musejí mít možnost reagovat na zásadní změny, které probíhají v technologickém způsobu šíření a užití audiovizuálních služeb. Je nezbytné, aby mohly využívat možnosti nových distribučních platforem, stejně jako další možnosti tvorby nového obsahu k plnění úkolů veřejné služby. Současně s technologickým vývojem se mohou měnit rovněž obchodní modely veřejnoprávních vysílatelů, kteří mohou při plnění veřejné služby využívat i nové zdroje financování, například prostřednictvím poskytování služeb za úplatu. Odměna za poskytnutí služeb se dle Evropské komise nevylučuje s poskytováním veřejné služby v oblasti televizního vysílání, ovšem za předpokladu, že neohrožuje zvláštní charakter veřejné služby, slouží společenským, demokratickým a kulturním potřebám veřejnosti a nemá nepřiměřený účinek na hospodářskou soutěž. Z důvodu inovace poskytování veřejné služby se navrhuje v zákoně stanovit, že Česká televize využívá při naplňování úkolů veřejné služby nové technologie k inovaci svých činností, diverzifikaci distribučních platforem a nabídky služeb poskytovaných veřejnosti, včetně zavádění nových významných služeb nebo významných změn již poskytovaných služeb.

Jak bylo uvedeno výše, v případech záměru zavedení nových významných služeb nebo významných změn stávajících služeb v rámci poskytování veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání požaduje Sdělení po členských státech Evropské unie úpravu procesu jejich zavádění. Konkrétně Sdělení vyžaduje, aby před zavedením nové významné služby nebo významné změny již poskytované služby, proběhl postup předběžného hodnocení založeného na otevřené veřejné konzultaci. V rámci této procedury je poskytovatel veřejné služby povinen zvážit, zda plánovaná nová významná služba (nebo významná změna stávající služby) splňuje požadavky Amsterodamského protokolu, tj. zda plánovaná služba uspokojuje demokratické, společenské a kulturní potřeby společnosti, a to při náležitém zohlednění možného vlivu takové služby na relevantní trh a hospodářskou soutěž. Na základě výsledků této veřejné konzultace zhodnotí poskytovatel služby, v tomto případě Česká televize, celkový dopad plánované nové významné služby nebo její změny na trh, a to za účelem zajištění, že financování plánované služby z veřejných prostředků nenaruší relevantní trh a hospodářskou soutěž v takové míře, která by byla v rozporu se společným zájmem. Otevřenou soutěž vyhlásí Česká televize na svých internetových stránkách a ve svém vysílání v rámci zpravodajských pořadů a stanoví lhůtu, do níž mohou dotčené subjekty zaslat svá stanoviska. Tato lhůta přitom nesmí být kratší než 60 dnů.

Na základě výsledku otevřené konzultace zpracuje Česká televize závěr předběžného hodnocení, v němž zaujme stanovisko k obdržným připomínkám dotčených subjektů, a spolu s projektem nové významné služby jej zašle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se žádostí o stanovisko. Po jeho obdržení předloží návrh na zařazení nové významné služby do vysílání generální ředitel Radě ke schválení spolu se závěry veřejných konzultací a stanoviskem České televize k zaslaným připomínkám. Sdělení vyžaduje, aby celkové posouzení všech relevantních okolností a schválení jejího zařazení do vysílání provedl orgán, který je na vedení veřejnoprávního vysílatele skutečně nezávislý, zejména pokud jde o jmenování a odvolávání jeho členů a jeho dostatečnou kapacitu a zdroje. Vzhledem k odlišnostem v jednotlivých členských státech umožňuje Sdělení, aby vnitrostátní předpisy samy upravily postup takového hodnocení a určily orgán, který toto hodnocení bude provádět. Z tohoto důvodu je nezbytné svěřit konečné schválení zařazení nové významné služby do vysílání Radě České televize, která tyto podmínky splňuje, a která v zastoupení veřejnosti dohlídí na plnění veřejné služby v oblasti televizního vysílání.

Teprve za předpokladu, že dle odůvodněných závěrů předběžného hodnocení projektu nové významné služby založených na otevřené konzultaci, které Česká televize zveřejní včetně vypořádání obdržných stanovisek zúčastněných subjektů na svých internetových stránkách, že dle stanoviska Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže plánovaná služba

naplňuje výše uvedené předpoklady, které pro její zařazení do veřejnoprávního vysílání vyplývají ze Sdělení, a že zařazení nové významné služby do vysílání schválí Rada, lze novou významnou službu nebo významnou změnu poskytované služby zařadit do vysílání.

Sdělení dává členskými státy možnost, aby samy stanovily (s přihlédnutím k rozsahu služeb, které veřejnoprávní vysílatel již nabízí), co lze považovat za „novou významnou službu“. „Nová“ povaha činnosti může spočívat jak v obsahu takové služby, tak ve způsobu jejího užití, „významnost“ nové služby může naopak zohledňovat například finanční zdroje potřebné pro její rozvoj, s tím že významné změny stávajících služeb podléhají stejnému posouzení jako významné nové služby. Návrh zákona proto dává prostor pro uvážení přímo České televizi a stanoví, aby si sama vnitřním předpisem s ohledem na poskytované služby stanovila znaky odlišující novou významnou službu od služeb ostatních, stejně jako náležitosti projektu nové významné služby, vyhlášení otevřené veřejné konzultace, pravidla postupu a kritéria jejího předběžného hodnocení a pravidla zveřejňování závěrů předběžného hodnocení. Samozřejmostí nicméně zůstává, že tento vnitřní předpis musí být v souladu s požadavky vyplývajícími ze Sdělení.

Návrh zákona stanoví po vzoru Sdělení, že celá výše uvedená procedura posouzení nové významné služby se nevztahuje na vyzkoušení nové významné služby v podobě pilotního projektu s omezeným rozsahem ve vztahu ke sledovanosti a časovému rozsahu, který vysílatel provádí za účelem posouzení proveditelnosti nové služby a její přidané hodnoty.

K bodu 57 (§ 12 odst. 2)

Ustanovení § 12 odst. 2, které vymezuje oprávnění ředitelů televizních studií, se aktualizuje v souladu s terminologií občanského zákoníku bez věcných změn.

K bodu 58 (§ 12 odst. 3)

Jedná se o legislativně technickou změnu upravující v právní úpravě časového rozsahu regionálního vysílání zpravodajských a publicistických pořadů odkaz v návaznosti na přeznačení písmen v § 3 odst. 1.

K části první čl. II

K bodu 1

Z návrhu zákona (např. z bodů 22 a 49) vyplývají změny, které je třeba zapracovat do vnitřních předpisů České televize. Nová ustanovení § 11 odst. 6 a § 11b odst. 7 pak zpracování konkrétních vnitřních předpisů České televizi výslovně ukládají. K přípravě těchto vnitřních předpisů se České televizi stanoví lhůta 180 dnů ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy.

K bodu 2

V době nabytí účinnosti zákona budou členové Rady splňovat předpoklady členství v Radě stanovené v § 5 ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Návrhem zákona se však úprava obsažená v § 5 doplňuje a zpřesňuje. Stávajícím členům Rady se k adaptaci na tuto novou právní úpravu stanoví lhůta 180 dnů ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy.

K části druhé čl. III

K bodu 1 (§ 2 odst. 1)

Ustanovení § 2 definuje veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání. Stanoví povinnost Českého rozhlasu poskytovat službu veřejnosti tvorbou a šířením rozhlasových programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky a do zahraničí. Z této definice veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání je nezbytné vypustit slova „a do zahraničí“. Český rozhlas provozuje podle § 3 odst. 2 rozhlasové vysílání do zahraničí na jednom rozhlasovém programu v pásmu krátkých vln prostřednictvím zemských vysílacích rádiových zařízení, popřípadě prostřednictvím jiných technických prostředků (vysílání do zahraničí musí poskytovat objektivní, ověřené, ve svém celku vyvážené a všestranné informace pro svobodné vytváření názorů a vytváření a šíření programů a poskytovat vyváženou nabídku pořadů pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, národní totožnost, sociální původ, věk nebo pohlaví tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů, a to s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti, a přispívat k propagaci dobrého jména České republiky). Toto vysílání do zahraničí však není financováno z prostředků veřejné podpory (rozhlasových poplatků), nýbrž z rozpočtu České republiky. Nejedná se tudíž o poskytování služby veřejnosti v České republice.

Ustanovení se navrhuje doplnit po vzoru zákona o České televizi tak, aby bylo jasné stanoveno, že Český rozhlas poskytuje službu veřejnosti tvorbou a šířením rozhlasových programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky, za účelem naplňování demokratických, sociálních a kulturních potřeb společnosti a potřeby zachovat mediální pluralitu.

K bodu 2 (§ 3 odst. 1 písm. g))

Ustanovení § 3 odst. 1 písm. g) stanoví, že Český rozhlas naplňuje veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání mj. tím, že vysílá díla domácí a zahraniční tvorby. Stejně jako zákon o České televizi umožňuje v § 2 odst. 1 písm. f) podporovat také kulturní projekty, měla by být shodná možnost poskytnuta i Českému rozhlasu. Navrhuje se proto doplnit § 3 odst. 1 písm. g) o tuto působnost.

K bodu 3 (§ 3 odst. 1 písm. j))

Navrhuje se stanovit další náplň veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, a to poskytovat veřejnosti informace, další multimediální obsah a doplňkové služby na internetových stránkách Českého rozhlasu a prostřednictvím aplikací Českého rozhlasu. Uvedená náplň veřejné služby v oblasti televizního vysílání je již obsažena v platném znění zákona o České televizi, a není důvod, proč by možnost poskytovat své služby i prostřednictvím těchto technologických prostředků neměla být poskytnuta rovněž Českému rozhlasu.

K bodu 4 (§ 3 odst. 5 a 6)

Do zákona o Českém rozhlasu se doplňuje ustanovení, které připouští možnost Českého rozhlasu šířit rozhlasové pořady, programy a jejich části (šířené prostřednictvím zemských vysílacích rádiových zařízení) rovněž prostřednictvím jiných sítí elektronických komunikací. Ve smyslu § 2 písm. h) zákona o elektronických komunikacích se „sítí elektronických komunikací rozumí přenosové systémy, které umožňují přenos signálů po vedení, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí“. Zahrnuje tedy šíření uvedeného obsahu všemi technologickými prostředky

ve formě kabelu, družice nebo internetu. Z tohoto hlediska toto ustanovení legalizuje současný stav, kdy Český rozhlas řadu svých programů a služeb nešíří pouze ve formě zemského vysílání, ale rovněž těmito dalšími sítěmi elektronických komunikací.

Zákaz umístění obchodních sdělení na internetové stránky České televize dosud není zákonem o Českém rozhlasu stanoven. Český rozhlas je poskytovatelem veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, který smí zařazovat obchodní sdělení do svých programů pouze v omezeném rozsahu vyplývajícím ze zákona o provozování vysílání. Je proto nezbytné omezit výskyt obchodních sdělení i na internetových stránkách Českého rozhlasu. Stejně jako v případě České televize se ale navrhuje stanovit výjimku pro umístění obchodních sdělení na internetové stránky Českého rozhlasu, a to pro případy reklamy zaměřené výhradně na propagaci jeho vysílání nebo na propagaci výrobků, služeb a činností souvisejících s provozováním jeho vysílání. Jeví se logickým, aby tato výjimka byla do zákona vložena, neboť oznámení provozovatele vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných výrobků nebo služeb, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, nejsou započítána do časového omezení reklamy dle zákona o provozování vysílání a mají tedy z úmyslu zákonodárce jinou než povahu než ostatní obchodní sdělení.

K bodům 5 a 6 (§ 4 odst. 2 a § 4 odst. 3 písm. a))

Ustanovení se aktualizují v souladu s platnou terminologií občanského zákoníku, když pojem „sdružení“ nahrazuje pojmem „spolky“ a „způsoblost k právním úkonům“ se nahrazuje pojmem „svéprávnost“.

K bodu 7 (§ 4 odst. 4)

Ustanovení § 4 odst. 4 upravuje funkční období členů Rady Českého rozhlasu a stanoví pravidelnou obměnu jejího složení, neboť každé dva roky volí Poslanecká sněmovna jednu třetinu členů, tj. 3 členy Rady.

Zákon o Českém rozhlasu stanoví, že členové Rady Českého rozhlasu mohou být zvoleni opětovně, ne však více než na dvě funkční období jdoucí po sobě. Tato formulace není dostatečně určitá, neboť v případě odvolání a následném zvolení všech členů Rady při postupu podle § 6 odst. 3 se na první schůzi obměněné Rady losem určuje 5 členů s funkčním obdobím 2 roky, 5 členů s funkčním obdobím 4 roky a 5 členů s funkčním obdobím 6 let. Návrh zákona tento nedostatek napravuje. V § 4 odst. 4 nahrazuje obecný text, že členové Rady Českého rozhlasu mohou být zvoleni opětovně, ne však více než na 2 funkční období jdoucí po sobě, podrobnější úpravou. Nově vkládaná věta stanoví, že osoba, která funkci člena Rady vykonávala 2 bezprostředně po sobě následující funkční období nebo jejich části, nemůže být za člena Rady opětovně zvolena dříve, než ode dne, kdy její poslední členství v Radě zaniklo, uplyne doba 6 let.

Třetí věta § 4 odst. 4 chybně hovoří o „odvolání Rady“ jako celku. Ve skutečnosti jsou při ustavování tohoto orgánu voleni Poslaneckou sněmovnou jeho jednotliví členové vždy individuálně. Usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (dále jen „Poslanecká sněmovna“) o odvolání člena Rady Českého rozhlasu z funkce musí být jako správní rozhodnutí sui generis vždy doručeno odvolávanému členu Rady tak, aby měl možnost bránit se proti němu žalobou. Z tohoto důvodu se navrhuje změna rovněž v § 6 odst. 3, který dosud rovněž hovoří o odvolání Rady jako celku.

K bodu 8 (§ 4 odst. 6)

Změna tohoto ustanovení se navrhuje s ohledem na platnou terminologii § 201 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, který definuje „výkon veřejné funkce“ (rozumí jí plnění povinností vyplývajících z funkce, která je vymezena funkčním

nebo časovým obdobím a obsazovaná na základě přímé nebo nepřímé volby nebo jmenováním podle zvláštních právních předpisů). V souvislosti s tím se aktualizuje obsah poznámky pod čarou č. 2, která dosud obsahuje zrušený zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce.

Současně se zrušuje věta, podle níž v souvislosti s výkonem veřejné funkce přísluší členům Rady přiměřená odměna, jejíž výši určí svým usnesením Poslanecká sněmovna. Výši odměny členů Rady Českého rozhlasu již stanoví přímo zákon o Českém rozhlasu v § 8b.

K bodu 9 (§ 5 odst. 1)

Výčet funkcí, které jsou neslučitelné se členstvím v Radě Českého rozhlasu, neobsahuje funkci zástupce Veřejného ochránce práv a funkci poslance Evropského parlamentu. Doplnění je inspirováno obdobnou úpravou pro neslučitelnost funkcí v případě jiných regulačních orgánů. Pro zamezení problémů s výkladem pojmu „jakákoli funkce ve veřejné správě“ se navrhuje rovněž doplnit, že touto funkcí se rozumí rovněž funkce člena orgánu územní samosprávy.

K bodu 10 (§ 5 odst. 2 a 3)

V § 5 odst. 2 je třeba promítnout změnu terminologie platného občanského zákoníku a nahradit pojem „občanské sdružení“ pojmem „spolek“. První věta ustanovení je přeformulována z legislativně technického hlediska, jeho obsah nicméně s výjimkou uvedené změny zůstává shodný s platným zněním.

Ustanovení § 5 odst. 3 je pouze přeformulováno za účelem správného legislativního vyjádření. Jeho věcný obsah zůstává shodný s platnou úpravou. Aktualizuje se rovněž poznámka pod čarou č. 3 tak aby obsahovala platný odkaz na definici osoby blízké v § 22 občanského zákoníku, tj. jako příbuzného v řadě přímé, sourozence a manžela nebo partnera podle zákona upravujícího registrované partnerství, popř. jako jinou osobu v poměru rodinném nebo obdobném, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní (má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí).

K bodům 11 a 12 (§ 6 odst. 1 písm. b) až i)

Platné znění § 6 odst. 1 písm. b), c) a d) neposkytuje právní jistotu ohledně okamžiku, kterým dochází k zániku členství v Radě Českého rozhlasu, tj. k jakému okamžiku přestává být člen Rady Českého rozhlasu jejím členem. V případě písmena b) se jednak upravuje jeho jazykové znění (pojem „písemně učiněné vzdání se funkce“ se nahrazuje stylisticky správnou formulací „písemné vzdání se funkce“) a rovněž se respektuje skutečnost, že člen Rady se může vzdát funkce k jinému datu, které uvede v písemném vzdání se funkce. V takovém případě by jeho funkce zanikla až k tomuto uvedenému datu a nikoli dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemného vzdání se funkce člena Rady Českého rozhlasu předsedovi Poslanecké sněmovny.

V případě důvodu zániku členství v Radě podle písmene c), tj. odvolání člena Rady z funkce Poslaneckou sněmovnou, se v zájmu právní jistoty přesně specifikuje, že v tomto případě končí členství v Radě dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy bylo členu Rady doručeno usnesení Poslanecké sněmovny o jeho odvolání z funkce, popřípadě pozdějším dnem uvedeným v usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce. Důvody, pro které může Poslanecká sněmovna člena Rady z funkce odvolat, jsou přitom blíže specifikovány v § 6 odst. 2 a 3.

Ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) obecně stanoví, že členství v Radě končí dnem, kdy člen Rady přestal splňovat předpoklady pro zvolení do funkce člena Rady stanovené v § 4 odst. 3, tj. jeho svéprávnost byla omezena, pozbyl trvalý pobyt na území České republiky, nebo přestal splňovat podmínku bezúhonnosti. Návrh zákona napravuje toto vágní ustanovení

stanovením přesného okamžiku, k němuž členství v Radě končí, a to v případě omezené svéprávnosti dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu, kterým byla omezena svéprávnost člena Rady, v případě nesplnění podmínky trvalého pobytu na území České republiky dnem, kdy člen Rady pozbyl trvalý pobyt na území České republiky, a v případě ztráty bezúhonnosti dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl člen Rady odsouzen pro úmyslně spáchaný trestný čin.

Návrh zákona nově upravuje okamžik zániku členství rovněž v případech, které předvídá občanský zákoník, a které jsou postaveny na roveň smrti. Stanoví, že členství v Radě Českého rozhlasu zaniká rovněž dnem, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za nezvěstného uveden jako den, kdy nastaly účinky prohlášení nezvěstnosti, nebo dnem, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za mrtvého určen jako den, který se pokládá za den jeho smrti.

K bodu 15 (§ 6 odst. 2 písm. c))

Ustanovení § 6 odst. 2 upravuje důvody, pro které Poslanecká sněmovna odvolá člena Rady Českého rozhlasu z funkce. Důvod podle § 6 odst. 2 písm. c) se navrhuje aktualizovat tak, aby byl formulován stejně jako v zákoně o České televizi, tj. že Poslanecká sněmovna odvolá člena Rady Českého rozhlasu z funkce, neúčastňuje-li se po dobu více než 3 měsíců schůzí Rady.

K bodům 16 a 17 (§ 6 odst. 3)

Ustanovení § 6 odst. 3 upravuje případy, kdy může Poslanecká sněmovna odvolat Radu Českého rozhlasu jako celek. V platném znění jsou to případy, kdy Rada neplní opakovaně své povinnosti stanovené zákonem o Českém rozhlasu nebo pokud Poslanecká sněmovna dvakrát po sobě neschválí Výroční zprávu o činnosti Českého rozhlasu nebo Výroční zprávu o hospodaření Českého rozhlasu.

V prvé řadě je třeba napravit nedostatek platného znění tohoto ustanovení, které hovoří o odvolání „Rady“. Ve skutečnosti se však jedná o odvolání všech jednotlivých členů Rady, neboť při ustavování tohoto orgánu nedochází k jeho volbě jako celku, nýbrž k volbě jeho jednotlivých členů. Stejně tak i v případě odvolání Poslaneckou sněmovnou musí dojít k odvolání všech jednotlivých členů a k doručení tohoto odvolání každému jednotlivému členu Rady Českého rozhlasu. Z tohoto důvodu se navrhuje znění ustanovení upravit tak, že Poslanecká sněmovna může odvolat z funkce nikoli Radu, ale všechny členy Rady.

Důvod pro odvolání všech členů Rady spočívající ve skutečnosti, že Rada neplní opakovaně své povinnosti, je legitimní. Poslanecká sněmovna členy Rady volí a je tedy povinna dohlížet na plnění jejich povinností jako zástupců veřejnosti při kontrole plnění veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání. Problematickým je však druhý důvod pro odvolání všech členů Rady spočívající v tom, že Poslanecká sněmovna dvakrát po sobě neschválí Výroční zprávu o činnosti Českého rozhlasu nebo Výroční zprávu o hospodaření Českého rozhlasu. Jak bylo uvedeno výše, Poslanecká sněmovna vždy volí každého člena Rady Českého rozhlasu jednotlivě, a je tedy povinna členy Rady jednotlivě i odvolávat. Tato činnost Poslanecké sněmovny není výkonem moci zákonodárné, nýbrž je výkonem jiné funkce, kterou Poslanecké sněmovně přisuzuje zvláštní zákon. V případě volby a odvolání členů Rady Českého rozhlasu se přitom jedná o výkon funkce, která má charakter správní činnosti svého druhu, při níž musí Poslanecká sněmovna postupovat v souladu s předpisy, které tuto správní činnosti upravují, tj. zejména v souladu se správním řádem. Musí tak respektovat obecnou právní úpravu pro správní řízení, včetně práva účastníka na slyšení a včetně kategorického požadavku správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí. Pro vyloučení pochybností se navrhuje vložit do § 6 nový odstavec 4, který stanoví, že usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce obsahuje odůvodnění. V usnesení o

odvolání člena Rady z funkce je tedy Poslanecká sněmovna povinna v souladu se správním řádem řádně odůvodnit toto své rozhodnutí, tedy odůvodnit, z důvodu porušení jakých povinností člena Rady Českého rozhlasu konkrétního člena Rady z funkce odvolává. Důvody pro odvolání člena Rady z funkce přitom zákon o Českém rozhlasu taxativně vyjmenovává v § 6 odst. 2. Ve svém usnesení o odvolání člena Rady Českého rozhlasu z funkce je tak Poslanecká sněmovně v souladu se správním řádem odůvodnit, jaký důvod pro odvolání člena Rady z funkce podle § 6 odst. 2 shledala, a v případě důvodu uvedeného v § 6 odst. 2 písm. b) rovněž uvést, jak konkrétně člen Rady závažným způsobem narušil důstojnost funkce člena Rady nebo jakého se dopustil jednání, které zpochybňuje jeho nezávislost nebo nestrannost při výkonu funkce člena Rady. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce nelze odůvodnit neschválením Výroční zprávy o činnosti Českého rozhlasu nebo Výroční zprávy o hospodaření Českého rozhlasu.

V případě odvolání všech členů Rady zaniká jejich členství v Radě dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy bylo konkrétnímu členu Rady doručeno usnesení Poslanecké sněmovny o jeho odvolání z funkce, popřípadě pozdějším dnem uvedeným v usnesení Poslanecké sněmovny. Ode dne přijetí usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce do dne následujícího po dni, kdy mu bylo toto usnesení doručeno, popř. do dne, který je v usnesení Poslanecké sněmovny uveden jako den zániku jeho funkce, uplyne zpravidla určitá doba. Je třeba zajistit, aby v tomto mezidobí nepřijímala Rada Českého rozhlasu zásadní rozhodnutí o věcech spadajících do její kompetence ve smyslu § 8 zákona o Českém rozhlasu, neboť Poslanecká sněmovna již rozhodla o odvolání všech jejích členů z funkce. Do § 6 odst. 3 se proto doplňuje věta, podle níž Rada, jejíž všichni členové byli odvoláni z funkce, nesmí přijímat rozhodnutí ve věcech podle § 8 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu, a to počínaje dnem následujícím po dni přijetí usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání všech členů Rady.

K bodu 18 (§ 6 odst. 4 až 6)

Jak bylo uvedeno v odůvodnění k bodům 16 a 17, rozhodování Poslanecké sněmovny o volbě nebo odvolání členů Rady Českého rozhlasu z funkce má charakter správní činnosti, při níž musí Poslanecká sněmovna postupovat v souladu se správním řádem. Musí tak respektovat obecnou právní úpravu pro správní řízení, včetně požadavku správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí. Pro vyloučení pochybností se proto navrhuje vložit do § 6 nový odstavec 4, který stanoví, že usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce obsahuje odůvodnění. Požadavek na odůvodnění tohoto rozhodnutí je podstatný zejména v případě, kdy se bude odvolaný člen Rady Českého rozhlasu bránit rozhodnutí Poslanecké sněmovny správní žalobou, a kdy by mohlo být napadené rozhodnutí Poslanecké sněmovny zrušeno pro nepřezkoumatelnost z důvodu chybějícího odůvodnění.

Ustanovení § 6 odst. 1 upravuje důvody a čas zániku členství v Radě Českého rozhlasu. Podle navrženého § 6 odst. 1 písm. e) zanikne členství dnem, kdy člen Rady pozbyl trvalý pobyt na území České republiky. Vzhledem k tomu, že tato skutečnost je známa pouze členu Rady, o něhož se jedná, je třeba zajistit, aby se o skutečnosti, že člen Rady přestal splňovat podmínku členství v Radě ve smyslu § 4 odst. 3 písm. b), dozvěděl předseda Rady. Navrhuje se proto stanovit zákonem povinnost člena Rady, jenž pozbyl trvalý pobyt na území České republiky, písemně oznámit a doložit den zániku svého členství v Radě předsedovi Rady, a to neprodleně po vzniku této okolnosti. Předseda Rady Českého rozhlasu je pak povinen oznámit tuto skutečnost předsedovi toho orgánu, který volí členy Rady Českého rozhlasu, tj. předsedovi Poslanecké sněmovny.

Navržené znění ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) a h) stanoví dále jako den zániku členství v Radě Českého rozhlasu den, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za nezvěstného uveden jako den, kdy nastaly účinky prohlášení

nezvěstnosti, resp. jako den, který je v pravomocném rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za mrtvého určen jako den, který se pokládá za den jeho smrti. O této skutečnosti musí být předseda Rady Českého rozhlasu vyrozuměn. Navrhuje se proto, aby osoba, která soudu podala návrh na prohlášení člena Rady za nezvěstného nebo za mrtvého, byla povinna předsedovi Rady doložit den zániku funkce toho člena Rady, který byl prohlášen za nezvěstného nebo za mrtvého, a to neprodleně po obdržení rozhodnutí, kterým soud návrhu této osoby vyhověl. I v těchto případech je předseda Rady Českého rozhlasu povinen oznámit tuto skutečnost předsedovi Poslanecké sněmovny.

V případě zániku členství v Radě člena Rady Českého rozhlasu z důvodu podle § 6 odst. 1 písm. g) nebo h), tj. v případě pravomocného rozhodnutí soudu o prohlášení člena Rady za nezvěstného nebo za mrtvého, lze předpokládat, že Poslanecká sněmovna zvolí na uvolněné místo nového člena Rady Českého rozhlasu. Je proto nezbytné stanovit, že v případě, kdy se osoba, které funkce člena Rady zanikla podle těchto ustanovení, navrátí, nebo se zjistí, že žije, se její členství v Radě neobnovuje.

K bodu 19 (§ 7 odst. 1)

Platné znění § 7 odst. 1 stanoví, že činnost Rady Českého rozhlasu se řídí jednacím řádem, který Rada přijme do třiceti dnů od začátku funkčního období. Vzhledem k tomu, že členové Rady Českého rozhlasu jsou voleni a odvoláváni jednotlivě, je nepřesné hovořit o „volebním období“ Rady Českého rozhlasu. Navrhuje se proto sjednotit znění tohoto ustanovení s § 7 odst. 1 zákona o České televizi, a určit, že Rada Českého rozhlasu přijme svůj jednací řád do třiceti dnů ode dne konání své první schůze.

K bodu 20 (§ 7 odst. 2)

Platné znění § 7 odst. 2 stanoví, že Rada Českého rozhlasu přijímá rozhodnutí nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů, s výjimkou rozhodnutí o jmenování a odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu, k němuž je zapotřebí alespoň 6 hlasů členů Rady. Ustanovení tedy nestanoví žádný počet členů Rady Českého rozhlasu, při jejichž přítomnosti je Rada usnášeníschopná, a vyžaduje prostou většinu hlasů všech jejích členů k přijetí všech rozhodnutí Rady ve věcech spadajících do její působnosti.

V případech, které vykazují zvláštní závažnost, se však jeví podstatným, aby tato rozhodnutí vyžadovala ke svému přijetí kvalifikovanou většinu členů Rady Českého rozhlasu. Navrhuje se proto ustanovení změnit po vzoru zákona o České televizi a stanovit, že Rada Českého rozhlasu je způsobilá se usnášet za přítomnosti nadpoloviční většiny všech svých členů, je-li přítomen předseda Rady nebo některý z místopředsedů Rady. Dále se navrhuje stanovit, že Rada Českého rozhlasu přijímá rozhodnutí nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů, s výjimkou rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. b), e), f), g), j), k) a l), která přijímá nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů (jedná se o schvalování rozpočtu Českého rozhlasu, přehledu pohledávek a závazků a účetní závěrky Českého rozhlasu, kontrolu účelného a hospodárného využívání finančních zdrojů a majetku Českého rozhlasu, sledování naplňování požadavků vyplývajících z práva Evropské unie pro použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání a naplňování požadavků na transparentnost finančních vztahů v Českém rozhlasu, o schvalování Statutu Českého rozhlasu, rozhodování o stížnostech týkajících se generálního ředitele, dohled na plnění úkolů veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání a na naplňování zásad vyplývajících z Kodexu Českého rozhlasu a schvalování dlouhodobých plánů programového, technického a ekonomického rozvoje Českého rozhlasu). Kvalifikovaná dvoutřetinová většina zůstává zachována pro jmenování nebo odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu, k němuž je zapotřebí alespoň 6 hlasů členů Rady.

K bodu 21 (§ 7 odst. 4)

Ustanovení se navrhuje zpřesnit po vzoru zákona o České televizi tak, aby skutečnosti chráněné podle zvláštních právních předpisů byly součástí zápisu, který z jednání Rady pořizuje předsedající. Zápis z jednání Rady, schválené dokumenty podle § 8, popřípadě usnesení Rady o vyloučení veřejnosti z jejího jednání musí být nejpozději do 3 dnů ode dne jednání Rady uveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup, avšak s výjimkou těch částí, které obsahují skutečnosti chráněné podle jiných právních předpisů

K bodům 22 a 48 (§ 8 odst. 1 písm. a) a § 9 odst. 10)

Ustanovení § 12 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu stanoví, že ředitelé rozhlasových studií jsou za činnost rozhlasového studia odpovědní generálnímu řediteli Českého rozhlasu. Z takto vymezené odpovědnosti plyne, že ředitele rozhlasového studia musí jmenovat ten, jemuž je ředitel rozhlasového studia ze své činnosti odpovědný a jenž jeho práci kontroluje, tj. generální ředitel Českého rozhlasu, a nikoli Rada Českého rozhlasu, která ředitele rozhlasových studií dosud jmenuje podle § 8 odst. 1 písm. a). Návrh zákona proto ruší působnost Rady Českého rozhlasu podle § 8 odst. 1 písm. a) jmenovat a odvolávat na návrh generálního ředitele Českého rozhlasu ředitele rozhlasových studií, a tuto pravomoc přiznává v § 9 odst. 10 generálnímu řediteli Českého rozhlasu.

K bodu 23 (§ 8 odst. 1 písm. b))

Platné znění této působnosti Rady Českého rozhlasu je nepřesně vyjádřeno. Mění se a aktualizuje v souladu s obdobným ustanovením zákona o České televizi, aby z něj vyplývala nejen pravomoc schvalovat rozpočet Českého rozhlasu, ale i přehled pohledávek a závazků a účetní závěrku Českého rozhlasu podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ověřenou auditorem podle zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech. Doplňuje se rovněž stanovení, že do doby schválení rozpočtu hospodaří Český rozhlas podle svého dlouhodobého plánu ekonomického rozvoje.

K bodu 24 (§ 8 odst. 1 písm. c) a d))

Do výčtu působností Rady České rozhlasu se v souladu se zákonem o České televizi vkládá nové ustanovení, které stanoví působnost kontrolovat účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku Českého rozhlasu podle schváleného rozpočtu a na zjištěné nedostatky písemně upozorňovat generálního ředitele. Povinnost Rady Českého rozhlasu kontrolovat účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku Českého rozhlasu je již stanovena v platném znění § 8 odst. 1 písm. b), nově se ale doplňuje, že Rada Českého rozhlasu je povinna písemně upozorňovat na zjištěné nedostatky generálního ředitele.

Ustanovení § 8 odst. 1 písm. d) upravuje nově v zákoně o Českém rozhlasu působnost sledovat naplňování požadavků vyplývajících z práva Evropské unie pro použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání (s odkazem na Sdělení) a dále naplňování požadavků na transparentnost finančních vztahů v Českém rozhlasu podle nově navrženého § 11a. Upravuje se nová povinnost Rady Českého rozhlasu kontrolovat, zda Český rozhlas organizačně odděluje činnosti spočívající v poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání od podnikatelských činností a za každou z těchto činností účtuje tak, aby účetnictví umožňovalo rozlišení nákladů a výnosů souvisejících s poskytováním veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání a nákladů a výnosů souvisejících s podnikatelskými činnostmi (v souladu s Účetními standardy Českého rozhlasu, které musejí být v souladu se zákonem č. 319/2006 Sb., o některých opatřeních ke zprůhlednění finančních vztahů v oblasti veřejné podpory).

K bodu 25 (§ 8 odst. 1 písm. f))

Jedním z nejdůležitějších vnitřních předpisů Českého rozhlasu je Kodex Českého rozhlasu (dále jen „Kodex“), který stanoví zásady naplňování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, zejména zásady zpravodajství a tvorby programů, etické zásady žurnalistické práce, zobrazování násilí ve vysílání a etická pravidla vysílání. Jedná se o dokument, který je určen nejen zaměstnancům Českého rozhlasu, nýbrž i některým jejím externím spolupracovníkům. Platná úprava však stanoví, že Kodex schvaluje Poslanecká sněmovna a že jeho porušení je kvalifikováno jako porušení pracovní kázně podle zákoníku práce. Touto úpravou byla zakotvena pravomoc Poslanecké sněmovny schvalovat interní předpis provozovatele veřejnoprávního vysílání. Stanovení skutkové podstaty „porušení pracovní kázně podle zákoníku práce“ lze označit za nepřímou novelizaci zákoníku práce. Znění § 8 odst. 1 písm. f) se proto navrhuje změnit tak, aby Kodex schvalovala pouze Rada, a to na návrh generálního ředitele.

K bodu 26 (§ 8 odst. 1 písm. g))

Ustanovení se aktualizuje v souladu s novou terminologií občanského zákoníku a mění se odkaz na odpovídající ustanovení zákona o Českém rozhlasu.

K bodu 27 (§ 8 odst. 1 písm. i))

Ustanovení upravuje působnost Rady Českého rozhlasu dohlížet na plnění úkolů veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání a na naplňování zásad vyplývajících z Kodexu. Navrhuje se vypustit v tomto ustanovení nadbytečný odkaz na § 2 a 3 zákona o Českém rozhlasu. Naopak se navrhuje doplnit do ustanovení oprávnění Rady Českého rozhlasu vydávat kromě doporučení rovněž stanoviska týkající se programové nabídky. Stejnou pravomoc má Rada České televize ve vztahu k plnění veřejné služby v oblasti televizního vysílání, a není důvod, aby v této věci byla Rada Českého rozhlasu ve svých oprávněních zkrácena.

K bodům 28 a 37 (§ 8 odst. 1 písm. k) a § 8a odst. 7)

Do působnosti Rady Českého rozhlasu náleží dle § 8 odst. 1 písm. i) platného znění zákona o Českém rozhlasu zřizovat dozorčí komisi (§ 8a) a stanovit výši odměn členů dozorčí komise (§ 8a odst. 7). Rada však dozorčí komisi nezřizuje, neboť ta je jako její poradní orgán ve věcech kontroly hospodaření Českého rozhlasu zřízena přímo zákonem o Českém rozhlasu (v § 8a). Navrhuje se proto tento nedostatek odstranit a namísto něj stanovit kompetenci Rady Českého rozhlasu volit a odvolávat členy dozorčí komise, jak vyplývá z § 8a odst. 2. Pravomoc schvalovat kontrolní řád a stanovit výši odměn členů dozorčí komise zůstává v § 8 odst. 1 písm. k) zákona o Českém rozhlasu zachována.

K bodu 29 (§ 8 odst. 1 písm. m))

Hlavním účelem návrhu zákona je transponovat do českého právního řádu, konkrétně do zákona o České televizi a do zákona o Českém rozhlasu, pravidla pro užití veřejné podpory poskytnuté pro veřejnoprávní vysílání obsažená ve Sdělení. Jak již bylo uvedeno v obecné části důvodové zprávy, Sdělení svými pravidly navazuje na Amsterdamský protokol, který stanoví, že ustanovení Smlouvy o fungování EU se nedotýkají pravomocí členských států financovat veřejnoprávní vysílání, pokud je takové financování poskytováno k plnění veřejných služeb. Sdělení tedy vychází z předpokladu připuštění existence státní (veřejné) podpory pro účely veřejnoprávního vysílání, ovšem za specifikovaných podmínek. Provozovatelům veřejné služby v oblasti rozhlasového a televizního vysílání na jedné straně garantuje prostor pro rozvoj poskytovaných služeb, ale na straně druhé stanoví omezení a postupy, aby poskytováním veřejné podpory nedocházelo k nepřijatelnému využívání

veřejných prostředků a k narušování hospodářské soutěže. Kromě zavedení systému finanční kontroly zajišťujícího, aby výše veřejných prostředků, poskytnutých k plnění veřejné služby, odpovídala nákladům nezbytným k jejímu poskytování, požaduje Sdělení po členských státech Evropské unie rovněž úpravu procesu zavádění nových významných služeb nebo významných změn stávajících služeb v rámci poskytování veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání.

Sdělení vyžaduje, aby před zavedením nové významné služby nebo významné změny již poskytované služby, proběhl postup předběžného hodnocení založeného na otevřené veřejné konzultaci. V rámci této procedury je poskytovatel veřejné služby povinen zvážit, zda plánovaná nová významná služba (nebo významná změna stávající služby) splňuje požadavky Amsterodamského protokolu, tj. zda plánovaná služba uspokojuje demokratické, společenské a kulturní potřeby společnosti, a to při náležitém zohlednění možného vlivu takové služby na relevantní trh a hospodářskou soutěž. Na základě výsledků této veřejné konzultace zhodnotí poskytovatel služby (Český rozhlas) celkový dopad plánované nové významné služby nebo její změny na trh, a to za účelem zajištění, že financování plánované služby z veřejných prostředků nenaruší relevantní trh a hospodářskou soutěž v takové míře, která by byla v rozporu se společným zájmem.

Toto posouzení však nesmí dle Sdělení náležet samotným provozovatelům rozhlasového nebo televizního vysílání, ale za účelem jeho objektivity jej musí provést takový subjekt, který je na vedení Českého rozhlasu skutečně nezávislý. Nezávislost je třeba posuzovat nejen z pohledu jmenování a odvolávání členů takového orgánu, ale i z hlediska dostatečných zdrojů pro výkon jeho povinností. Vzhledem k odlišnostem v jednotlivých členských státech umožňuje Sdělení, aby vnitrostátní předpisy samy upravily postup takového hodnocení a určily orgán, který toto hodnocení bude provádět.

V České republice je orgánem, jímž veřejnost vykonává kontrolu nad činností Českého rozhlasu, a který dohlíží nad poskytováním veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, Rada Českého rozhlasu. Nezávislost členů tohoto orgánu na vedení Českého rozhlasu je zajištěna systémem jejich volby a odvolávání Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR. V systému veřejnoprávních médií České republiky je tedy orgánem, který je povolán provádět posouzení plánované nové významné služby v oblasti rozhlasového vysílání a schvalovat návrh generálního ředitele na její zavedení, Rada Českého rozhlasu. Z tohoto důvodu se navrhuje rozšířit výčet kompetencí tohoto orgánu uvedený v § 8 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu o novou působnost, a to schvalovat návrh na zařazení nové významné služby do vysílání.

K bodu 30 (§ 8 odst. 2)

Ustanovení § 8 odst. 2 v platném znění stanoví, že Rada Českého rozhlasu předkládá současně Poslanecké sněmovně Výroční zprávu o činnosti Českého rozhlasu do 31. března bezprostředně následujícího kalendářního roku a Výroční zprávu o hospodaření Českého rozhlasu do 31. srpna bezprostředně následujícího kalendářního roku. Obě výroční zprávy musí být nejpozději do 3 dnů ode dne schválení Radou uveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Povinnost Rady Českého rozhlasu předkládat tyto dvě Výroční zprávy Poslanecké sněmovně byla do zákona o Českém rozhlasu vložena jeho novelou č. 39/2001 Sb. Předkládání dvou zpráv za jeden kalendářní rok - o činnosti a o hospodaření Českého rozhlasu zvlášť – je ve skutečnosti poněkud nelogické, neboť činnosti vykonávané Českým rozhlasem a jejich finanční zajištění od sebe nelze oddělovat. Na tuto okolnost opakovaně upozornila i řada poslanců Poslanecké sněmovny, z nichž řada navrhla dokonce návrh zákona, kterým by došlo ke sloučení těchto smluv do jediné. Vzhledem k tomu, že tento sněmovní návrh zákona č. 708 nepostoupil dosud k projednání v příslušných orgánech Poslanecké sněmovny,

navrhuje se sloučení obou dosavadních zpráv, a to ve Výroční zprávu o činnosti a hospodaření Českého rozhlasu, kterou bude Rada povinna předložit Poslanecké sněmovně vždy do 31. srpna bezprostředně následujícího kalendářního roku.

V ustanovení se dále specifikuje, jaký konkrétní obsah musí tato zpráva kromě obecných náležitostí obsahovat. Jedná se v první řadě o zásadní skutečnosti významné z hlediska hospodaření Českého rozhlasu, a to informace o financování hlavních činností, jimiž Český rozhlas naplňuje veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání. Vzhledem k tomu, že Rada je orgánem, který reprezentuje veřejnost při kontrole poskytování a financování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, musí ve výroční zprávě zaujmout odůvodněné stanovisko, zda finanční prostředky byly vynaloženy účelně a v souladu s posláním Českého rozhlasu. Výroční zpráva musí rovněž obsahovat informaci o naplňování požadavků vyplývajících z práva Evropské unie pro použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání (tj. vyplývající ze Sdělení) a dále o naplňování požadavků na transparentnost finančních vztahů podle § 11a zákona o Českém rozhlasu, tedy o vedení odděleného účetnictví. Rovněž k těmto skutečnostem musí Rada zaujmout ve výroční zprávě hodnotící stanovisko.

K bodům 31 a 44 (§ 8 odst. 3 a § 8b odst. 7)

Ustanovení § 8 odst. 3 zákona o Českém rozhlasu v platném znění stanoví, že náklady na činnost Rady a na odměny jejích členů, jakož i náklady na činnost dozorčí komise a na odměny jejích členů se hradí ze zvláštní výdajové položky rozpočtu Českého rozhlasu. Ustanovení § 8b odst. 7 totéž jinými slovy opakuje, když stanoví, že odměny a další náležitosti spojené s výkonem funkce člena Rady a s výkonem funkce člena dozorčí komise poskytuje členům Rady a členům dozorčí komise Český rozhlas. Současně je však v tomto ustanovení upraveno, že tyto odměny a další náležitosti jsou splatné ve dni pravidelného termínu výplaty mzdy zaměstnanců Českého rozhlasu. Z důvodu stanovení shodné úpravy ve dvou ustanoveních se navrhuje doplnit do § 8 odst. 3 úpravu, že odměny členů Rady a členů dozorčí komise jsou splatné v pravidelných termínech výplaty mezd zaměstnanců Českého rozhlasu, a § 8b odst. 7 zrušit.

K bodu 32 (§ 8 odst. 4)

Ustanovení se upravuje v souladu se zákonem o České televizi a v souladu s terminologií autorskoprávních předpisů, a stanoví, že Rada Českého rozhlasu ani její členové nesmějí přímo zasahovat do výroby a vysílání rozhlasových pořadů (v platném znění je uvedeno, že nesmějí zasahovat do tvorby a vysílání rozhlasových pořadů).

K bodu 33 (§ 8a odst. 1)

Ustanovení vymezující působnost dozorčí komise Rady Českého rozhlasu se upravuje v souladu s vymezením působnosti dozorčí komise České televize v zákoně o České televizi. Zůstává zachováno stanovení, že dozorčí komise je poradním orgánem Rady Českého rozhlasu ve věcech kontroly hospodaření Českého rozhlasu a že jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek Českého rozhlasu účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu Českého rozhlasu. Doplnuje se však, že tyto zdroje a majetek musí být využívány v souladu s právními předpisy a s požadavky vyplývajícími z práva Evropské unie (tj. ze Sdělení).

K bodu 34 (§ 8a odst. 2)

Výkon funkce člena dozorčí komise Rady Českého rozhlasu je vysoce odborná činnost vyžadující znalost všech relevantních předpisů českého právního řádu i Evropské unie. Je třeba vycházet z působnosti tohoto poradního orgánu Rady Českého rozhlasu, tj. z pravomoci

kontrolovat hospodaření Českého rozhlasu a sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek Českého rozhlasu účelně a hospodárně využívány. Je proto nedostatkem zákona o Českém rozhlasu, že dosud neobsahuje (na rozdíl od zákona o České televizi) požadavek, aby Rada Českého rozhlasu volila členy své dozorčí komise pouze z občanů České republiky s odbornými předpoklady pro výkon této funkce.

V ustanovení se rovněž zpřesňuje stanovení, že členství v dozorčí komisi se považuje za výkon veřejné funkce a odkazuje se na § 201 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, který definuje, co se výkonem veřejné funkce rozumí.

K bodu 35 (§ 8a odst. 3)

Zákon o Českém rozhlasu stanoví, že členové dozorčí komise Rady Českého rozhlasu jsou voleni na funkční období 2 let, a to i opětovně, ne však na více než 2 po sobě jdoucí funkční období. Funkční období členů tohoto odborného orgánu v trvání pouze 2 let se jeví jako nepřiměřeně krátké, s ohledem na získání znalosti kontrolované problematiky a jejího odborného posouzení. Navrhuje se proto stanovit funkční období členů této dozorčí komise stejně, jako je tomu v případě členství v dozorčí komisi České televize, a to na 4 roky.

K bodu 36 (§ 8a odst. 6)

V souladu se zněním zákona o České televizi se pojmově upravuje ustanovení, podle něhož je dozorčí komise způsobilá se usnášet za přítomnosti předsedy nebo místopředsedy a alespoň 2 dalších členů.

K bodu 38 (§ 8a odst. 7)

Ustanovení § 8a odst. 7, které určuje pravomoci členů dozorčí komise při kontrole hospodaření Českého rozhlasu, se terminologicky upravuje tak, aby bylo v souladu se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky a způsob provádění kontrol stanoví kontrolní řád dozorčí komise, který schvaluje ve smyslu § 8 odst. 1 písm. k) Rada Českého rozhlasu.

K bodu 39 (§ 8a odst. 8)

Znění § 8a odst. 8 zákona o Českém rozhlasu se sjednocuje s totožným ustanovením v zákoně o České televizi.

K bodu 40 (§ 8a odst. 9)

Návrh změny ustanovení § 8a odst. 9 reaguje na návrh sloučit výroční zprávy o činnosti a hospodaření Českého rozhlasu do jedné Výroční zprávy, kterou bude Rada Českého rozhlasu předkládat Poslanecké sněmovně vždy do 31. srpna bezprostředně následujícího kalendářního roku. Vzhledem k tomu, že dozorčí komise je poradním orgánem Rady Českého rozhlasu ve věcech kontroly hospodaření Českého rozhlasu, musí Rada při zpracování Výroční zprávy vycházet ze zjištění a podkladů, které jí dozorčí komise poskytne na základě své činnosti.

K bodu 41 (§ 8a odst. 10)

Vzhledem k tomu, že dozorčí komise je poradním orgánem Rady, je žádoucí, aby členové Rady měli přístup na její jednání. V takovém případě je však nezbytné zavázat je mlčenlivostí o skutečnostech, které budou předmětem tohoto jednání, a to ve stejném rozsahu, jako jsou jí vázáni členové dozorčí komise, tj. i po skončení výkonu funkce v Radě.

K bodu 42 (§ 8b odst. 5)

Ustanovení § 8b odst. 5 stanoví, že členu Rady Českého rozhlasu a členu dozorčí komise přísluší náhrada cestovních výdajů souvisejících s výkonem funkce ve stejném rozsahu jako zaměstnancům podle zákoníku práce. Ustanovení § 8b odst. 7, které se navrhuje zrušit, stanoví, že odměny a další náležitosti spojené s výkonem funkce člena Rady Českého rozhlasu a s výkonem funkce člena dozorčí komise poskytuje těmto členům Český rozhlas. Aby zůstalo v zákoně zachováno určení, že tyto odměny a další náležitosti se hradí z rozpočtu Českého rozhlasu, navrhuje se stanovit toto určení v § 8b odst. 5. Zároveň se aktualizuje odkaz v poznámce pod čarou č. 9, a to na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

K bodu 43 (§ 8b odst. 6)

Ustanovení § 8b odst. 6 se upravuje v souladu s obdobným ustanovením zákona o České televizi. Navrhuje se stanovit, že výkon funkce člena Rady Českého rozhlasu a výkon funkce člena dozorčí komise je překážkou v práci z důvodu obecného zájmu podle § 200 a násl. zákoníku práce, pro niž poskytne zaměstnavatel členu Rady Českého rozhlasu a členu dozorčí komise pracovní volno bez náhrady mzdy.

K bodu 45 (§ 9 odst. 5 a 6)

Ustanovení § 9 odst. 5 v platném znění stanoví, že funkce generálního ředitele Českého rozhlasu je neslučitelná s členstvím v Radě Českého rozhlasu, a že pro její výkon platí předpoklady stanovené v § 5 zákona o Českém rozhlasu obdobně. Formulace ustanovení se navrhuje změnit tak, aby byla jednotná s obdobným ustanovením zákona o České televizi, tedy aby stanovila, že pro výkon funkce generálního ředitele Českého rozhlasu platí předpoklady stanovené v § 5 odst. 1 a 2 obdobně. Neslučitelnost výkonu funkce generálního ředitele Českého rozhlasu s členstvím v Radě Českého rozhlasu plyne z § 5 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu, který stanoví, že člen Rady nesmí v Českém rozhlasu zastávat jinou funkci nebo vykonávat výdělečnou činnost.

Ustanovení § 9 odst. 6 v platném znění upravuje důvody, pro které může Rada Českého rozhlasu generálního ředitele odvolat z funkce (zejména neplní-li Český rozhlas opakovaně úkoly veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání nebo povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů nebo nenaplní-li svými programy zásady Kodexu Českého rozhlasu), a pro které je povinna ho z funkce odvolat (jestliže generální ředitel poruší své povinnosti stanovené zákonem nebo Statutem Českého rozhlasu anebo přestane-li splňovat předpoklady pro výkon funkce stanovené zákonem o Českém rozhlasu). Žádné ustanovení zákona o Českém rozhlasu nicméně neupravuje okamžik zániku výkonu funkce generálního ředitele Českého rozhlasu jak v případě jeho odvolání z funkce Radou, tak v ostatních případech, v nichž dochází k zániku výkonu jeho funkce.

V navrženém znění § 9 odst. 6 se proto stanoví, kdy výkon funkce generálního ředitele zaniká, a to uplynutím funkčního období, dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu, kterým byla omezena svéprávnost generálního ředitele, dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl generální ředitel odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně nebo pro trestný čin spáchaný v souvislosti s provozováním vysílání, a úmrtím nebo prohlášením generálního ředitele za nevěstného nebo za mrtvého.

V případě vzdání se funkce generálního ředitele Českého rozhlasu je třeba respektovat skutečnost, že generální ředitel se může této funkce vzdát k jinému datu, které uvede v písemném vzdání se funkce. V takovém případě by jeho funkce zanikla až k tomuto uvedenému datu a nikoli dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemného vzdání se funkce generálního ředitele Radě Českého rozhlasu. Stejně tak Rada Českého rozhlasu může generálního ředitele odvolat z funkce k datu, které uvede v tomto odvolání. Funkce

generálního ředitele Českého rozhlasu by tak zanikla až tímto pozdějším dnem, a nikoli dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy bylo generálnímu řediteli doručeno rozhodnutí Rady o odvolání z funkce.

K bodu 46 (§ 9 odst. 7)

V ustanovení § 9 odst. 7 se navrhuje upravit důvody pro odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu Radou z funkce shodně, jak jsou upraveny důvody pro odvolání generálního ředitele České televize v § 9 odst. 7 zákona o České televizi. Oproti platnému znění zákona o Českém rozhlasu se doplňuje požadavek, aby podmínkou k odvolání generálního ředitele u funkce z důvodu, že Český rozhlas neplní úkoly veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání podle zákona o Českém rozhlasu nebo povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů, nebo nenaplnuje-li svými programy zásady Kodexu Českého rozhlasu, bylo, že generální ředitel byl na tuto skutečnost Radou v době posledních 12 měsíců písemně upozorněn. V nové poznámce pod čarou se příkladmo uvádějí tyto jiné právní předpisy, z nichž plynou pro Český rozhlas povinnosti, například zákon o provozování vysílání, zákon o regulaci reklamy, § 16 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a § 30 zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), ve znění pozdějších předpisů. Shodná podmínka se stanoví pro případ odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu, který neplní své povinnosti stanovené zákonem o Českém rozhlasu nebo Statutem Českého rozhlasu. Po vzoru zákona o České televizi se doplňuje další důvod pro odvolání generálního ředitele z funkce, a to nevykonávali po dobu 6 měsíců svou funkci.

K bodu 47 (§ 9 odst. 8)

Ustanovení § 9 odst. 8 se aktualizuje s ohledem na platnou terminologii občanského zákoníku. Současně se doplňuje, že k vymezenému právnímu jednání potřebuje generální ředitel Českého rozhlasu předchozí písemný souhlas Rady Českého rozhlasu (podmínka písemné formy není dosud zákonem stanovena).

K bodu 49 (§ 9 odst. 11)

Ustanovení § 9 odst. 11 se navrhuje změnit v souladu se zněním § 9 odst. 11 zákona o České televizi tak, aby stanovilo shodné předpoklady pro funkci ředitele rozhlasového studia a vedoucích zaměstnanců Českého rozhlasu, o nichž Statut Českého rozhlasu stanoví, že je generální ředitel jmenuje a odvolává po projednání s Radou Českého rozhlasu. Požadavek, aby tyto osoby byly plně svéprávné, měly trvalý pobyt na území České republiky a byly bezúhonné, zůstává zachován. Nově se však navrhuje stanovit, že tyto osoby musí splňovat rovněž podmínku neslučitelnosti funkcí podle § 5 odst. 1 a 2 zákona o Českém rozhlasu.

K bodu 50 (§ 9 odst. 12 a 13)

Novelou zákona o Českém rozhlasu č. 192/2002 Sb. byly do § 9 vloženy odstavce 11 a 12, které stanovily, že pokud se generální ředitel Českého rozhlasu vzdá funkce nebo je z funkce odvolán (popřípadě uvolní-li se funkce generálního ředitele uplynutím funkčního období nebo v důsledku jeho úmrtí), Rada Českého rozhlasu jmenuje prozatímního ředitele Českého rozhlasu, který vykonává funkci generálního ředitele do doby jmenování nového generálního ředitele. Nového generálního ředitele je přitom Rada povinna jmenovat nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy se funkce generálního ředitele Českého rozhlasu uvolnila.

Pro případ, že zanikne výkon funkce generálního ředitele České televize, stanoví zákon o České televizi, že do jmenování nového generálního ředitele Českou televizi řídí

vedoucí zaměstnanec určený Statutem České televize, označený jako "zástupce generálního ředitele". Není zřejmý důvod, proč by zákon o Českém rozhlasu měl být v této věci odlišný a vyžadovat volbu prozatímního ředitele Českého rozhlasu na dobu nejvýše tří měsíců, do kdy musí Rada Českého rozhlasu zvolit nového generálního ředitele. Navrhuje se proto změnit zákon o Českém rozhlasu, aby stanovil stejně jako zákon o České televizi, že uvolní-li se funkce generálního ředitele Českého rozhlasu, řídí Český rozhlas zástupce generálního ředitele, tj. vedoucí zaměstnanec určený Statutem Českého rozhlasu. Podmínka volby nového generálního ředitele Českého rozhlasu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se funkce generálního ředitele Českého rozhlasu uvolnila, zůstává zachována. Stejně tak zůstává zachováno vymezení oprávnění zástupce generálního ředitele podle § 9 odst. 1 až 10 zákona o Českém rozhlasu.

K bodu 51 (§ 11 odst. 1)

Ustanovení § 11 odst. 1 připouští, aby Český rozhlas vykonával podnikatelskou činnost, avšak za dvou podmínek. Musí se jednat o takový předmět podnikání, který souvisí s předmětem jeho činnosti, a takové podnikání nesmí ohrozit jeho úkoly. Tato druhá podmínka je v platném znění zákona o Českém rozhlasu formulována tak, že podnikatelská činnost Českého rozhlasu nesmí ohrozit „jeho úkoly (§ 2 tohoto zákona)“. Úkolem Českého rozhlasu je poskytovat veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání. Ustanovení § 2 a 3 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu tuto veřejnou službu vymezují. Navrhuje se tak zpřesnit znění § 11 odst. 1, a to stanovením, že podnikatelská činnost Českého rozhlasu nesmí ohrozit poskytování veřejné služby podle § 2 a 3 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu.

Návrh změny § 11 odst. 1 souvisí rovněž s doplněním § 11 o stanovení zásady přejaté ze Sdělení, že rozhlasové poplatky vybírané podle zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích (tj. náhrada za veřejnou službu), musí být Českým rozhlasem určeny a použity pouze na poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání vymezené v § 2 a v § 3 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu.

K bodu 52 (§ 11 odst. 2)

Ustanovení § 10 zákona o Českém rozhlasu (Financování Českého rozhlasu) stanoví, že finančními zdroji Českého rozhlasu jsou zejména rozhlasové poplatky vybírané na základě zákona č. 348/2005 Sb. a příjem z vlastní podnikatelské činnosti. Kromě toho mohou být finančním zdrojem další příjmy, např. z užití předmětů práva autorského.

Toto vymezení neodporuje Sdělení, které samo uznává, že systémy financování poskytovatelů veřejné služby v oblasti vysílání lze dělit na systémy „samostatného financování“ (v nichž je veřejnoprávní vysílání financováno výlučně z veřejných prostředků v jakékoli formě) a systémy „dvojitého financování“ (které zahrnují širokou škálu mechanismů, v nichž je veřejnoprávní vysílání financováno pomocí různých kombinací veřejných prostředků a příjmů z obchodní činnosti, včetně nabízení služeb za úplaty). V souladu s Amsterodamským protokolem, který stanoví, že ustanovení Smlouvy o fungování Evropské unie se nedotýkají pravomoci členských států financovat veřejnoprávní vysílání, je tedy systém dvojitého financování Českého rozhlasu (z rozhlasových poplatků a z příjmů z podnikatelské činnosti) přijatelný.

Ustanovení 11 odst. 2 musí nicméně vyloučit použití finančních zdrojů podle § 10 písm. a), tj. rozhlasových poplatků, na podnikatelskou činnost Českého rozhlasu. Tato veřejná podpora neboli náhrada za veřejnou službu může být v souladu se Sdělením použita pouze na poskytování veřejné služby a nesmí být použita ke křížovému financování podnikatelské činnosti. Sdělení totiž stanoví, že právní úprava a praxe musí stanovit dostatečné záruky pro zamezení křížovému subvencování. Zatímco tedy příjem z podnikatelské činnosti musí Český

rozhlas použít na poskytování veřejné služby, příjem z rozhlasových poplatků nesmí použít pro svou podnikatelskou činnost.

K bodu 53 (§ 11 odst. 3 až 6)

Sdělení vyžaduje po členských státech Evropské unie dodržování zásady čistých nákladů, tj. zavedení systému finanční kontroly zajišťujícího, aby výše veřejných prostředků poskytnutých k plnění veřejné služby odpovídala nákladům nezbytným k jejímu poskytování. Nadměrná náhrada poskytnutá z veřejných prostředků na poskytování veřejné služby již představuje nedovolenou veřejnou podporu, která není pro poskytování služby obecného hospodářského zájmu nezbytná a jako taková je nepřipustná. Je nezbytné respektovat v tomto případě přiměřenost mezi výší veřejné podpory a nákladů nezbytných k poskytování veřejné služby. Náhrada za veřejnou službu tak nesmí překročit náklady na poskytování veřejné služby. Z tohoto důvodu návrh zákona v § 11 odst. 3 stanoví, že náhrada za veřejnou službu je určena k poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání vymezené zákonem o Českém rozhlasu, pouze v tom účetním období, na které byla vybrána. Kontrolu přiměřenosti veřejné podpory je tak nutné vykonávat v pravidelném ročním intervalu.

Samo Sdělení nicméně uznává, že za účelem udržení stabilního financování v případě výkyvů nákladů a příjmů musí být veřejnoprávní organizaci umožněno vytvořit a ponechat si rezervu na veřejné služby, tj. roční nadměrnou náhradu převyšující náklady veřejné služby, a to v míře, která je nezbytná pro zajištění financování závazků veřejné služby. Dle Sdělení se touto nezbytnou mírou rozumí částka do výše 10 % ročních výdajů zahrnutých do rozpočtu na poskytování veřejné služby. Rovněž Sdělení umožňuje pamatovat na výjimečné a řádně odůvodněné případy, kdy by mělo být veřejnoprávní organizaci dovoleno ponechat si částku převyšující 10 % ročních výdajů zahrnutých do rozpočtu na poskytování veřejné služby, ovšem pouze za předpokladu, že tato nadměrná náhrada bude předem závazně vyčleněna na pokrytí významných jednorázových výdajů, které jsou pro poskytování veřejné služby nezbytné. Použití takto jasně vyčleněné nadměrné náhrady by mělo být rovněž časově omezené v závislosti na jejím účelu.

V souladu s těmito Sdělením předvídanými případy se navrhuje v zákoně o Českém rozhlasu stanovit, že část náhrady na veřejnou službu (tj. příjmu z rozhlasových poplatků), kterou Český rozhlas nepoužije v účetním období, na které byla vybrána, může být použita pouze pro dva účely. V prvé řadě může být použita jako rezerva na veřejnou službu, tj. rezerva na překonání disproporcí mezi náklady a příjmy v následujícím účetním období, a to ve výši nepřesahující 10 % ročních výdajů určených na poskytování veřejné služby. Ve druhém případě lze takto nespotřebovanou část náhrady na veřejnou službu použít jako mimořádnou rezervu, tj. jako výjimečně vytvářenou rezervu pro účely úhrady předem vymezených a řádně odůvodněných jednorázových mimořádných výdajů, které jsou pro poskytování veřejné služby nezbytné. Výše takové mimořádné rezervy může přesahovat 10 % ročních výdajů určených v rozpočtu Českého rozhlasu na poskytování veřejné služby. Tato mimořádná rezerva může být opodstatněná například při plánování velkých technologických investic, k nimž dojde k určitému plánovanému datu a které jsou nezbytné pro zachování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, nebo v případě plánovaných restrukturalizačních opatření.

Rezerva na veřejnou službu, kterou Český rozhlas nepoužije v účetním období, na které byla vybrána, ale „převeďe“ ji do následujícího účetního období, musí být samozřejmě zahrnuta v účetní závěrce za následující účetní období. Stejně tak i mimořádná rezerva musí být zahrnuta v účetních závěrkách za všechna účetní období připadající na časové období předem stanovené v závislosti na účelu mimořádné rezervy.

Účelem navrženého zákona je, aby stanovil pravidla pro veřejnou podporu rozhlasového vysílání v nezbytném rozsahu. V zákoně o Českém rozhlasu nelze podrobně

specifikovat všechna pravidla a postupy, které s nadměrnou náhradou souvisejí. Z tohoto důvodu návrh zákona předvídá, že Český rozhlas přijme vnitřní předpis, který podrobně upraví všechna pravidla vyplývající ze Sdělení. Vzhledem k tomu, že součástí těchto pravidel je i hodnocení nových významných služeb nebo jejich změn z hlediska jejich dopadu na trh, je nutné návrh tohoto vnitřního předpisu a každou jeho změnu projednat s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a zohlednit jeho stanovisko.

K bodu 54 (§ 11a a 11b)

Zákonem č. 82/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, byl do zákona o České televizi vložen § 11a, upravující povinnost České televize vést oddělení účtování. Vzhledem k omezenému zaměření zákona č. 82/2005 Sb. byla tato povinnost upravena pouze ve vztahu k České televizi a nikoli rovněž ve vztahu k Českému rozhlasu. Navrhuje se proto zakotvit povinnost vést oddělené účtování rovněž v zákoně o Českém rozhlasu, neboť tato povinnost Uvedená povinnost vyplývá ze Sdělení a souvisí s posouzením, zda veřejná podpora poskytovaná subjektu pověřenému plněním veřejné služby je povolena. Takové posouzení vyžaduje rozlišení mezi činnostmi veřejné služby a činnostmi, které veřejnou službou nejsou, včetně odděleného vedení účtů. Oddělené účtování za tyto služby je nezbytné pro zajištění transparentnosti při používání veřejných prostředků, neboť umožňuje posouzení případného křížového financování veřejné služby a podnikatelské činnosti a zdůvodnění veřejné podpory za plnění úkolů obecného hospodářského zájmu. Pouze v případě odděleného účtování je možné určit, zda je veřejná podpora omezena pouze na náklady související s poskytováním veřejné služby. Z tohoto důvodu vyžadují předpisy Evropské unie ve smyslu Směrnice Komise 2006/111/ES ze dne 16. listopadu 2006 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky a o finanční průhlednosti uvnitř jednotlivých podniků od členských států, aby přijaly opatření k zajištění transparentnosti v případě subjektů, které byly pověřeny výkonem služeb obecného hospodářského zájmu a dostávají za tím účelem veřejnou podporu, a které současně vykonávají jiné činnosti, jež nejsou veřejnou službou. Za účelem zajištění transparentnosti jsou tyto subjekty povinny vést oddělené vnitřní účty odpovídající různým činnostem, rozlišit náklady a výnosy na základě zásad analytického účetnictví a jasně tyto zásady stanovit.

Metody rozlišování nákladů a výnosů a jejich přiřazování buď k poskytování veřejné služby, nebo k podnikatelským činnostem, musí Český rozhlas stanovit svým vnitřním předpisem (stejně jako tyto Metody stanoví Česká televize), a to Účetními standardy Českého rozhlasu. Tento vnitřní předpis musí přitom splňovat požadavky vyplývající ze zákona č. 319/2006 Sb., o některých opatřeních ke zprůhlednění finančních vztahů v oblasti veřejné podpory, a o změně zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 281/2009 Sb., který do českého právního řádu transponoval Směrnici 2006/111/ES.

Veřejnoprávní vysílatelé musejí mít možnost reagovat na zásadní změny, které probíhají v technologickém způsobu šíření a užití jejich služeb. Je nezbytné, aby mohli využívat možnosti nových distribučních platforem, stejně jako další možnosti tvorby nového obsahu k plnění úkolů veřejné služby. Současně s technologickým vývojem se mohou měnit rovněž obchodní modely veřejnoprávních vysílatelů, kteří mohou při plnění veřejné služby využívat i nové zdroje financování, například prostřednictvím poskytování služeb za úplatu. Odměna za poskytnutí služeb se dle Evropské komise nevylučuje s poskytováním veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, ovšem za předpokladu, že neohrožuje zvláštní charakter veřejné služby, slouží společenským, demokratickým a kulturním potřebám

veřejnosti a nemá nepřiměřený účinek na hospodářskou soutěž. Z důvodu inovace poskytování veřejné služby se navrhuje v zákoně stanovit, že Český rozhlas využívá při naplňování úkolů veřejné služby nové technologie k inovaci svých činností, diverzifikaci distribučních platforem a k nabídce služeb poskytovaných veřejnosti, včetně zavádění nových významných služeb nebo významných změn již poskytovaných služeb.

Jak bylo uvedeno výše, v případech záměru zavedení nových významných služeb nebo významných změn stávajících služeb v rámci poskytování veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání požaduje Sdělení po členských státech Evropské unie úpravu procesu jejich zavádění. Konkrétně Sdělení vyžaduje, aby před zavedením nové významné služby nebo významné změny již poskytované služby, proběhl postup předběžného hodnocení založeného na otevřené veřejné konzultaci. V rámci této procedury je poskytovatel veřejné služby povinen zvážit, zda plánovaná nová významná služba (nebo významná změna stávající služby) splňuje požadavky Amsterodamského protokolu, tj. zda plánovaná služba uspokojuje demokratické, společenské a kulturní potřeby společnosti, a to při náležitém zohlednění možného vlivu takové služby na relevantní trh a hospodářskou soutěž. Na základě výsledků této veřejné konzultace zhodnotí poskytovatel služby, v tomto případě Český rozhlas, celkový dopad plánované nové významné služby nebo její změny na trh, a to za účelem zajištění, že financování plánované služby z veřejných prostředků nenaruší relevantní trh a hospodářskou soutěž v takové míře, která by byla v rozporu se společným zájmem. Otevřenou soutěž vyhlásí Český rozhlas na svých internetových stránkách a ve svém vysílání v rámci zpravodajských pořadů a stanoví lhůtu, do níž mohou dotčené subjekty zaslat svá stanoviska. Tato lhůta přitom nesmí být kratší než 60 dnů.

Na základě výsledku otevřené konzultace zpracuje Český rozhlas závěr předběžného hodnocení, v němž zaujme stanovisko k obdrženým připomínkám dotčených subjektů, a spolu s projektem nové významné služby jej zašle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se žádostí o stanovisko. Po jeho obdržení předloží návrh na zařazení nové významné služby do vysílání generální ředitel Radě Českého rozhlasu ke schválení spolu se závěry veřejných konzultací a stanoviskem Českého rozhlasu k zaslaným připomínkám. Sdělení vyžaduje, aby celkové posouzení všech relevantních okolností a schválení jejího zařazení do vysílání provedl orgán, který je na vedení veřejnoprávního vysílatele skutečně nezávislý, zejména pokud jde o jmenování a odvolávání jeho členů a jeho dostatečnou kapacitu a zdroje. Vzhledem k odlišnostem v jednotlivých členských státech umožňuje Sdělení, aby vnitrostátní předpisy samy upravily postup takového hodnocení a určily orgán, který toto hodnocení bude provádět. Z tohoto důvodu je nezbytné svěřit konečné schválení zařazení nové významné služby do vysílání Radě Českého rozhlasu, která tyto podmínky splňuje, a která v zastoupení veřejnosti dohlíží na plnění veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání.

Teprve za předpokladu, že dle odůvodněných závěrů předběžného hodnocení projektu nové významné služby založených na otevřené konzultaci, které Český rozhlas zveřejní včetně vypořádání obdržených stanovisek zúčastněných subjektů na svých internetových stránkách, že dle stanoviska Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže plánovaná služba naplňuje výše uvedené předpoklady, které pro její zařazení do veřejnoprávního vysílání vyplývají ze Sdělení, a že zařazení nové významné služby do vysílání schválí Rada Českého rozhlasu, lze novou významnou službu nebo významnou změnu poskytované služby zařadit do vysílání.

Sdělení dává členským státům možnost, aby samy stanovily (s přihlédnutím k rozsahu služeb, které veřejnoprávní vysílatel již nabízí), co lze považovat za „novou významnou službu“. „Nová“ povaha činnosti může spočívat jak v obsahu takové služby, tak ve způsobu jejího užití, „významnost“ nové služby může naopak zohledňovat například finanční zdroje potřebné pro její rozvoj, s tím že významné změny stávajících služeb podléhají stejnému posouzení jako významné nové služby. Návrh zákona proto dává prostor pro uvážení přímo

Českému rozhlasu a stanoví, aby si sám vnitřním předpisem s ohledem na poskytované služby stanovil znaky odlišující novou významnou službu od služeb ostatních, stejně jako náležitosti projektu nové významné služby, vyhlášení otevřené veřejné konzultace, pravidla postupu a kritéria jejího předběžného hodnocení a pravidla zveřejňování závěrů předběžného hodnocení. Samozřejmostí nicméně zůstává, že tento vnitřní předpis musí být v souladu s požadavky vyplývajícími ze Sdělení.

Návrh zákona stanoví po vzoru Sdělení, že celá výše uvedená procedura posouzení nové významné služby se nevztahuje na vyzkoušení nové významné služby v podobě pilotního projektu s omezeným rozsahem ve vztahu ke sledovanosti a časovému rozsahu, který vysílatel provádí za účelem posouzení proveditelnosti nové služby a její přidané hodnoty.

K bodu 55 (§ 12 odst. 1)

S ohledem na přečíslování odstavců v § 9 zákona o Českém rozhlasu se bez věcné změny mění odkaz v § 12 odst. 1.

K bodu 56 (§ 12 odst. 2)

Ustanovení § 12 odst. 2, které vymezuje oprávnění ředitelů rozhlasových studií, se aktualizuje v souladu s terminologií občanského zákoníku bez věcných změn.

K bodu 57 (§ 12 odst. 3)

S ohledem na přeznačení písmen v § 3 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu se bez věcné změny mění odkaz v § 12 odst. 3.

K části druhé čl. IV

K bodu 1

Z návrhu zákona (např. z bodů 22 a 49) vyplývají změny, které je třeba zapracovat do vnitřních předpisů Českého rozhlasu. Nová ustanovení § 11 odst. 6 a § 11b odst. 7 pak zpracování konkrétních vnitřních předpisů Českému rozhlasu výslovně ukládají. K přípravě těchto vnitřních předpisů se Českému rozhlasu stanoví lhůta 180 dnů ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy.

K bodu 2

V době nabytí účinnosti zákona budou členové Rady splňovat předpoklady členství v Radě stanovené v § 5 ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Návrhem zákona se však úprava obsažená v § 5 doplňuje a zpřesňuje. Stávajícím členům Rady se k adaptaci na tuto novou právní úpravu stanoví lhůta 180 dnů ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy.

K části třetí čl. V

Navrhuje se, aby zákon nabyl účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení, jímž se rozumí den rozeslání příslušné částky Sbírky zákonů, uvedený v jejím záhlaví. Adresátům je tudíž k seznámení se s novou právní úpravou garantována doba legistiky v trvání minimálně 30 dnů.